

ЛЮТИЙ

1982

Київ

ISSN 0132-4462

Виходить з січня 1927 р.

№3 (1117)

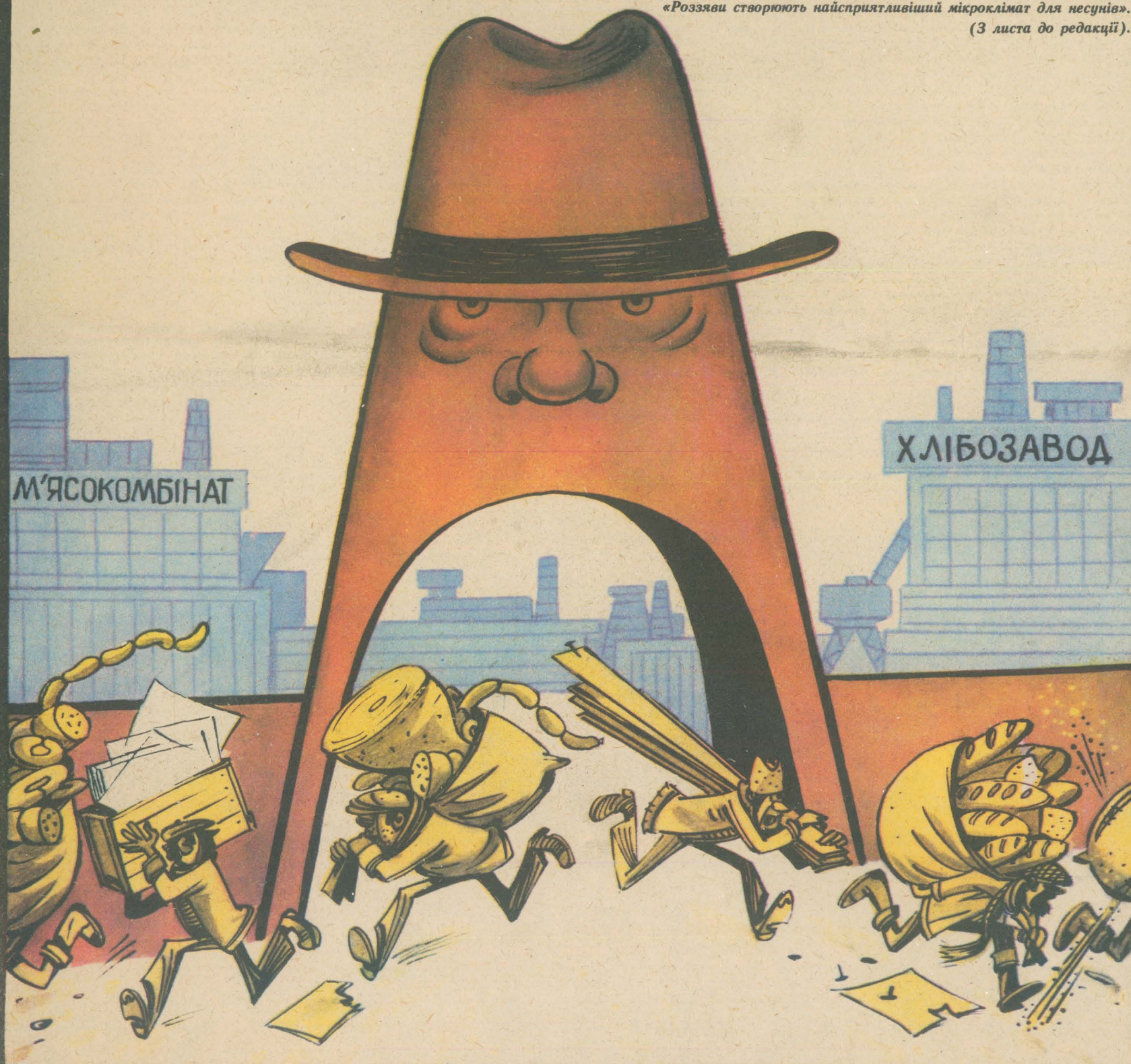
Ціна номера 30 коп.

ПЕРШЕ

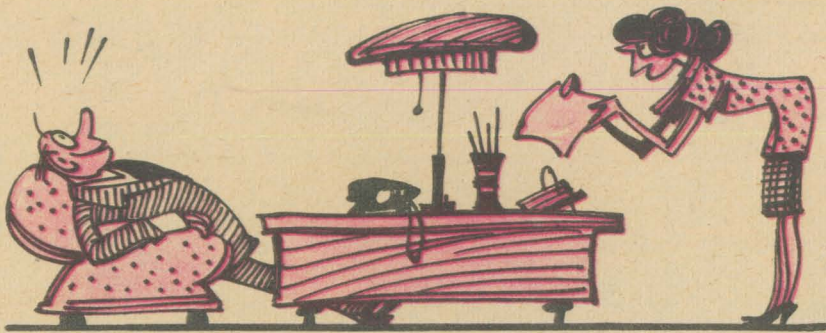
Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

«Роззяви створюють найсприятливіший мікроклімат для несунів». (З листа до редакції).

Портрет роззяви.

Кабінетний аутотренінг

Кажуть, буцімто ворони живуть триста років лише тому, що ніколи нічого не беруть близько до серця. Хоч медициною це не підтверджено і не спростовано, — як завжди, коли йдеться про здоров'я і довголіття, знаходиться чимало добровольців, охочих випробувати на собі сумнівної якості рецепти.

І ось уже все частіше й частіше ми чуємо про новий чудодійний спосіб — аутотренінг, котрий буцімто дає можливість зберегти нашу нервову систему в первісній незайманості. Варто лише усамітнитися, якомога зручніше всістися, розслабитися, закрити очі під лоба або просто їх заплющити і почати самому собі втовкмачувати: «Я спокійний. Я цілком спокійний. Мені ні до чого немає діла». Побубониш отак із півгодини, і — дивись! — тобі уже й справді на все наплювати, а нерви — наче у новонародженого.

Як на мене, після роботи втовкмачуй собі в голову що хочеш. А займатися аутотренінгом в робочий час треба категорично заборонити. Бо на прикладі Сумського міськвиконкому можна переконатися, до чого це призводить.

Минулого року у фейлетоні «Принциповість з підтекстом» розповідалась сумна історія жителів новозбудованого і прийнятого міськрадою в експлуатацію житлового будинку по вулиці Новомістинській. Скільки часу і нервів витратили вони на те, щоб їхній (іще раз підкреслюю — новий) будинок привели у божий вигляд! І скрізь — у будівельних організаціях і службах міськвиконкому — натикалися на глуху стіну байдужості.

Нас вже тоді зацікавило, звідки у відповідальних товаришів з міськради така вищій проби безвідповідальність, неповага до самих себе і свого слова.

Аж тепер стало ясно: товариші, напевно, хочуть

прожити до трьохсот років і займаються аутотренінгом навіть у робочий час. А тому, одержавши із Сум нову скаргу про багаторічну тяганину (цього разу з будинком № 92 по вулиці Леніна), ми вже знали, як воно усе відбувалося.

Прийшовши кілька років тому на роботу о дев'ятій нуль-нуль, начальник міськжитлоуправління В. М. Луговий повелів секретарці нікого до нього не пускати і почав себе переконувати: «Я спокійний. Я цілком спокійний. Мені ні до чого немає діла». А переконавши, знову викликав секретарку і крижаним голосом запитав:

— Що там у нас?

— Як завжди — скарга мешканців будинку по вулиці Леніна, 92, — відповіла секретарка.

— Що — і досі скаржаться? — позіхнув тов. Луговий.

— А що їм лишається робити, — з певними емоціями в голосі вимовила секретарка, мабуть, ще не залучена до аутотренінгу. — Поки добилися за кілька років, що їх п'ятиповерховий будинок підключили до водо- і газопроводу, опалення та каналізації, сам будинок уже валитися почав. Ви мене чуєте? — голосніше вигукнула вона, помітивши, що голова начальника почала сонно хилитися до столу.

— Ага, чую, — стрепенувся той. — А що вони нині хочуть?

— Ремонту.

— Капітального чи поточного?

— Щоб жити можна було в квартирах.

— Тоді підготуйте їм відповідь: у 1980 році буде проведено капітальний ремонт. Уже замовлено проектну документацію.

— Але ж, наскільки мені відомо, ніякої докумен-

тації не замовлялося.

— Ох, ти, господи! — вигукнув тов. Луговий. — Чи вам не все одно? — І тут же подумки почав примовляти «Я спокійний. Я цілком спокійний. Мені ні до чого немає діла». — Пишіть, що вам наказано. Не можете второпати, що, одержавши обіцянку мати наступного року ремонт, вони дадуть нам спокій.

Секретарка вийшла, а начальник міськжитлоуправління знову закотив очі під лоба.

Вересень 1980 року. Кабінет першого заступника голови міськради Ю. М. Шаркевича. Дев'ять нуль-нуль ранку. Той же ранковий аутотренінг. Закінчивши його, перший заступник натискає кнопку.

— Що там у вас?

— Лист і вирізка критичної замітки «Ще один експонат» з «Перця», — доповідає секретар. — Вимагають реагування.

— А про що йдеться? — байдуже питає перший заступник, з величезною цікавістю спостерігаючи, як б'ється оса об віконне скло, марно намагаючись вирватися на волю.

— Про те, що начальник житлоуправління Луговий обіцяв мешканцям будинку № 92 по вулиці Леніна капітальний ремонт, а ремонту нема.

Юрій Миколайович іще трохи розглядає осу, що, знесилена, впала на підвіконня і ледь ворухить лапками.

— Отже, вони хочуть ремонту? Ну, то й напишіть: технічний висновок сумський відділ інституту «Укржитлоремонтпроект» виготовив, виконком його затвердив, проект буде закінчено в четвертому кварталі вісімдесятого року, а сам будинок включений у план ремонту вісімдесяти першого року.

Вересень 1981 року. Кабінет завідувачого житлово-експлуатаційним відділом міськради М. І. Яценка. Господар кабінету сидить, заплющивши очі, і щось шепоче. На столі перед ним лежить свіженька скарга мешканців будинку № 92 по вулиці Леніна. Розплющивши очі, М. І. Яценко якусь хвилину дивиться на лист, потім неохоче бере ручку і пише:

«На Вашу заяву житлово-експлуатаційний відділ виконкому повідомляє, що водопровід у Вашому будинку поладжаний. Згідно акта загального огляду, зробленого комісією Зарічного райвиконкому, будинок № 92 визнаний ветхим і капітальному ремонту не підлягає».

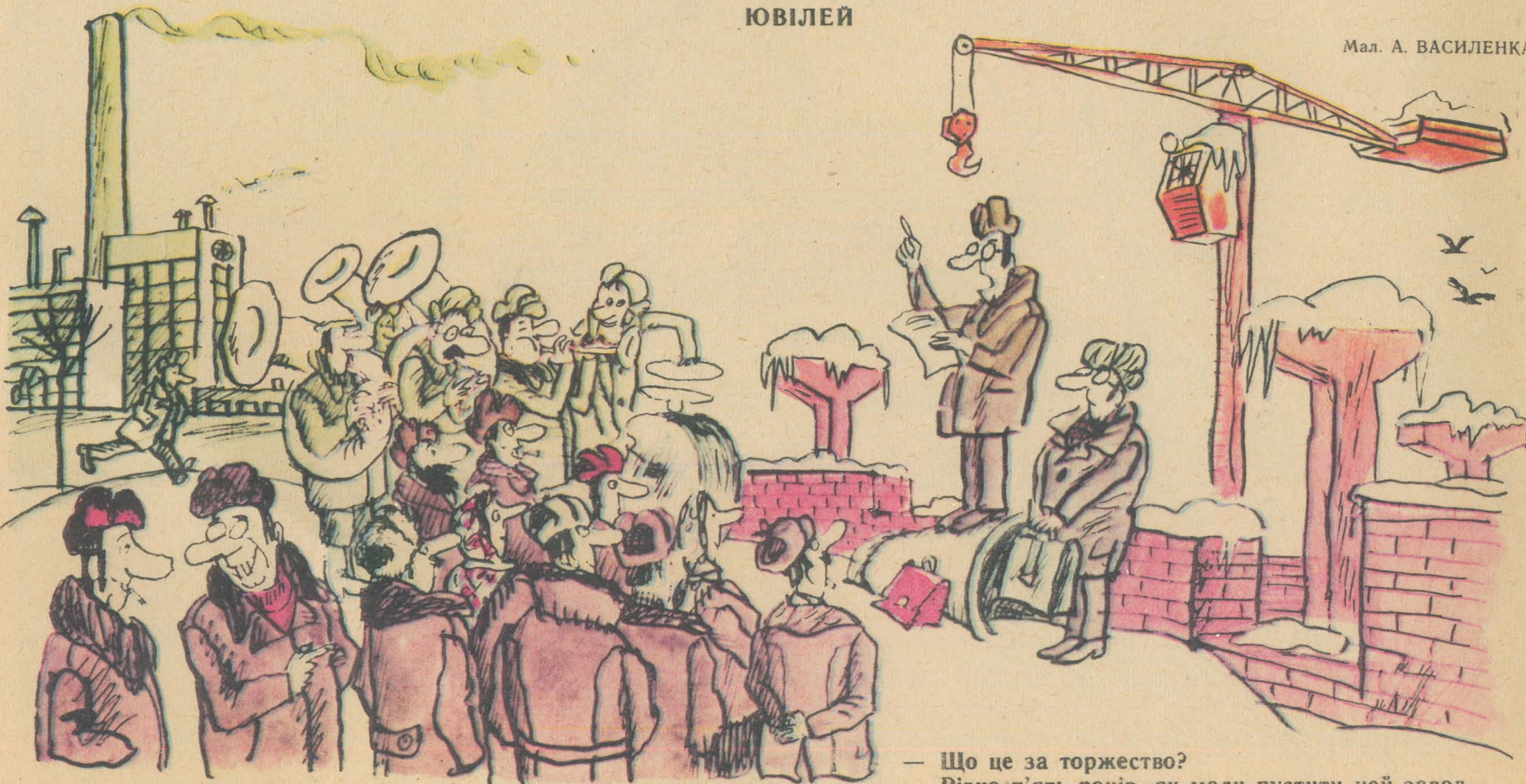
Підтримуючий ремонт буде виконуватися в міру необхідності».

Не виключено, що, прочитавши цей фейлетон, товариші Шаркевич, Яценко і Луговий заходяться гаряче переконувати, буцімто ніяким аутотренінгом вони не захоплюються, що все це — суцільна вигадка автора. Дозволю собі їм не повірити. Чим же тоді пояснити ось таку кричущу безвідповідальність?

В. БОНДАРЕНКО.

ЮВІЛЕЙ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Що це за торжество?

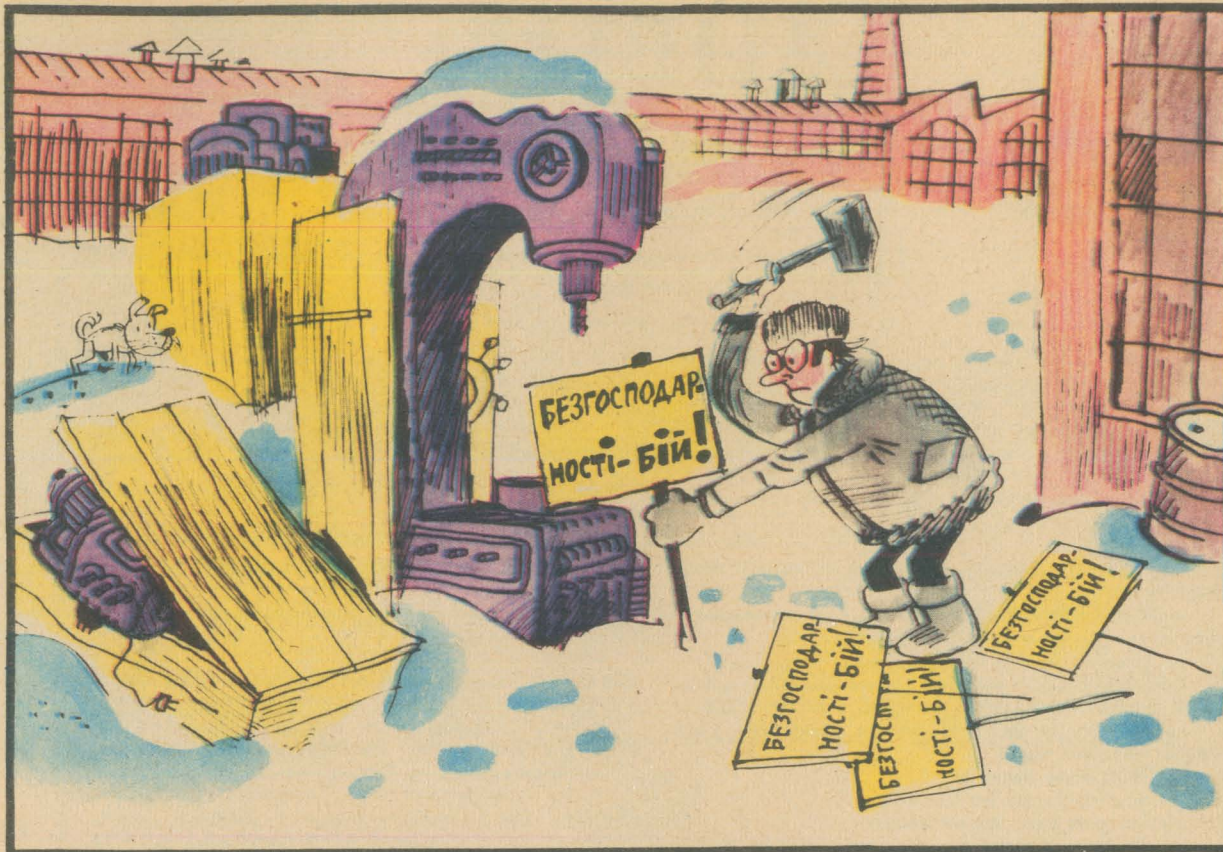
— Рівно п'ять років, як мали пустити цей завод.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

«Що їдять свині?» — запитувалося у фейлетоні, надрукованому в № 19 журналу. Свині, як відомо, не дуже перебірливі в їжі. Але, виявляється, їм найбільше до смаку... сало. Принаймні, такий висновок зробили ревізори, переглядаючи бухгалтерські документи заготконтори Немирівської райспоживспілки. З подивом вони довідалися, що лише за один квартал 1981 року на відгодівлю свиней витрачено сала та інших жирів на суму 5642 карбованці.

Після виступу Перця заступник голови правління Вінницької облспоживспілки П. К. Рокоман повідомив, що фейлетон було розглянуто на правлінні облспоживспілки. За безгосподарність, розбазарювання кооперативних коштів, недостатню організаційну та виховну роботу у заготконторі голові Немирівської райспоживспілки Фесенку А. М. оголошено догану. За марнотратство директору заготконтори Маркевичу Ф. І. оголошено сувору догану, а головного бухгалтера заготконтори Орловського Ф. К. звільнено з роботи.

Матеріали ревізії передано слідчим органам.

Вжив заходів.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

СУВЕНІРУ — КРИШКА

і запитання покупців: «Яке відношення мають кришки до керамічного «Миш-ка»?»

НЕ ЗАМОЧИВШИ НІГ

ЧЕРКАСЬКА область. (Кор. ТАП). «Кожному сувеніру — кришка», — кажуть працівники Смілянського побутокомбінату, комплектуючи набори товарів для продажу. При цьому беруть керамічного ведмедика «Мишка» та сумку і додають до них 50 кришок для домашнього консервування. Хочеш смакувати консервованими овочами і фруктами — бери сувенір. І хоча «прицеп» у кілька разів дорожчий від кришок — це не хвилює «комплектаторів». Як

ТОРГОВЕЛЬНО-МЕМОРІАЛЬНИЙ ЦЕНТР

зводить Лубенська пересувна механізована колона № 5 комбінату «Полтавапромбуд» у селищі Нова Оржиця. Назву «меморіальний» торговельний заклад здобув тому, що пам'ять жодного місцевого старожила, а також і самих будівельників, уже неспроможна відтворити дату початку його спорудження.

ВІННИЦЬКА область. (Кор. ТАП). Не замочивши ніг, пройшов по дну ставка житель села Нетребівки Томашпільського району Л. Колодій. Проте ніхто з його земляків не здивувався, бо кожен міг би зробити те ж саме. Такими якостями наділили їх керівники Крижопільського спеціалізованого монтажно-го управління № 109, котрі обіцяли ще восени закінчити ремонт греблі, але слова свого не дотримали.

— З приїздом, Васюто! — іронічно промовив голова цехового комітету. — Ну-ну, розповідай, як відпочивалося. — Що там розповідати, Сергію Петровичу, самі все знаєте... — Все, та не все. До того ж нехай і решта членів цехового комітету послухає.

— Приїхав я, значить, до санаторію. Кімната на трьох. Обслуговування, харчування — прискіпатися нема до чого. Встаю якось ранком, голова після вчорашнього розколюється. Прийняв таблетку, не допомогло. Вирішив піти до гастроному.

— Ви людина грамотна? — запитує продавець і киває на оголошення.

Читаю: «Винно-горілчані вироби продаються з 11 години ранку». Точнісінько, як у нас.

— Дівчино, — благаю продавщицю, — зараз я не працюю, а відпочиваю, — і на доказ показую санаторно-курортну книжку.

Глянула продавець на мене, як кризь віконне скло, і попливла в підсобку.

Повернувся в санаторій, на алеях — ні душі. Всі по процедурних кабінетах розбрелися. У мене — морська ванна, і та через день. Того ранку був вільний. Здоров'я, Сергію Петровичу, самі знаєте, яке в мене. Не раз запитували: «Васюто, чи не з тебе Васнецов одного з своїх багатирів малював?».

— Щоб не нудьгувати — вирішив поїхати в Ялту. Приїхав, прогулююся

собі по знаменитій набережній. Гм, думаю... Раз я вже в Ялті, піду, думаю, в «Дегустаційний зал»... Дочекався відкриття. Спускаюся крутими східцями, і лють мене бере, що не турбуються тут про людину: ніхто не подумав, як потім нагору вибиратися!

Зайшов до залу. Напівморок. Свічки горять. Став у чергу. На годинник поглядаю, щоб на обід не спізнитися. Незручно санаторний режим порушувати. На одинадцять нуль вісім випив нуль чотириста. На одинадцять нуль двадцять — ще нуль двісті.

Закушую цукеркою. Підсідає до мене чоловік приблизно моїх років.

Інтелегентний на вигляд.

— Напевне, — каже, — ми з вами десь зустрічалися.

— Щось не пригадую, — відповідаю.

— Скажіть, чи не були ви в Москві на прем'єрі «Принцеси Турандот»?

— Хто тепер у театр ходить, коли в кожній квартирі телевізор стоїть?

— Не кажіть... Не кажіть... А чи не міг зустріти вас у Манежі? На виставці дипломних робіт художників?

— Навряд.

— Голубе! — сплеснув руками мій новий знайомий. — Як же я міг забути? Та ми з вами до Харкова всю дорогу

Виручили

ГУМОРЕСКА

в дурня різалися.

Радість, самі розумієте. Емоції. Рідну душу зустрів. Ну, звичайно, з такої нагоди й той... Ну, а далі ви самі знаєте...

— Давай, давай, розкажи! — підбадьорив голова цехкому.

Васюта відкашлявся в кулак і продовжував:

— Отямився. У ванні сиджу. Виходить, процедуру приймаю. Згага страшenna. Губи змочив і сестру кличу. Спитати хочу: чому, мовляв, прісна а не морська?

Замість сестри «брат» заходить у міліцейській формі.

— Ви чимось не задоволені, громадянине? — питає.

Я відразу збагнув, де знаходжусь. Оштрафували мене і з санаторію витурили. А хіба я винен? За що постраждав, скажіть? Ви мені хоч суму штафу відшкодуйте!..

Члени цехкому ніяково презирнулися.

— А й справді, недобре вийшло, — першим порушив мовчанку голова. — Людина нас виручила — взяла путівку, яка «горіла», — а тут отака неприємність... Може, справді, надамо йому грошову допомогу? Як, товариші?..

Товариші одностайно проголосували «за».

Олександр БОНДАР.

м. Миколаїв.

ДИВНІ ЛЮДИ

ГУМОРЕСКА

У просторому затишному кабінеті за широким монументальним столом сидить завідуючий відділом Степан Іванович Бояренко. Зліва від нього за подібним, але трохи меншим столиком, сидить його вірний заступник, молодий і вже перспективний Едуард Сидорович Сопунчик.

Двері відчиняються і до кабінету несміливо заглядає відвідувач.

— Можна?
— Заходьте,— робить вельможний жест Степан Іванович.

— Моє прізвище — Непитайло,— тихо говорить відвідувач. — Мені потрібна довідка.

— Довідок багато. Яка саме вам потрібна? Непитайло довго нишпорить по кишенях, знаходить якийсь пожмаканий папірець і читає з нього:

— Довідка за формою номер дванадцять тире сорок три дріб один.

— Пред'явіть паспорт.

Непитайло знову до кишень:

— Ох, я ж його вдома забув.

— У такому разі нічим вам допомогти не можемо.

— Мені дуже потрібно, зрозумійте...

— Сходіть за паспортом, тоді отримаєте довідку.

— Я вже не встигну, а довідка конче потрібна саме сьогодні.

— Без паспорта не дамо, такий у нас порядок. Степан Іванович втуплюється у папери і більше не звертає уваги на відвідувача.

— Ось у мене службове посвідчення.

Бояренко мовчить.

— Профспілковий квиток.

— ...

— Права мотоцикліста.

— ...

Непитайло просить, пояснює, умовляє, благає,—

нервує, сердиться, погрожує, кричить, репетує, тупає

ногами. Все марно. Бояренко німий і непорушний, як

залізобетонна дамба.

Тоді Непитайло стрибає на стіну, біжить по ній до

вікна, перескакує на стелю, звідти пікірує у двері

й з реактивним гуркотом вилітає в коридор.

Заступник завідувача Едуард Сидорович на-

стільки вражений, що наслідуються подати голос:

— Напевно, це якийсь дуже здібний циркач?

— Не знаю,— бубонить Бояренко, не відри-

ваючись від паперів. — Може й здібний, може

й циркач, але я вперше в житті таке бачу... Щоб за

довідкою та приходили до мене без паспорта...

Дивні люди є на світі...

Валерій НЕЧИПОРЕНКО.

м. Коростень
Житомирської області.

ПОЗАЗДРИЛА

— Як ніжно Гриць до тебе «вика»,
Мені б такого чоловіка!
— Не заздри, сестро: в мого Гриця
Вже третій день в очах двоїться.

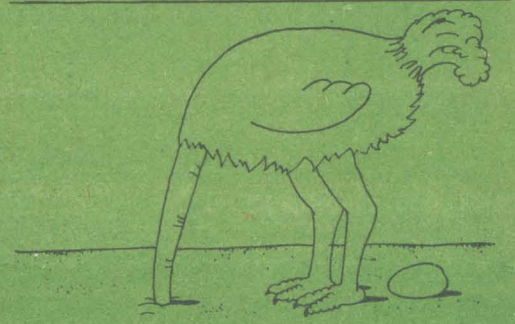
Я. БРАНИЦЬКИЙ.

«ПРИРОДОЛЮБ»

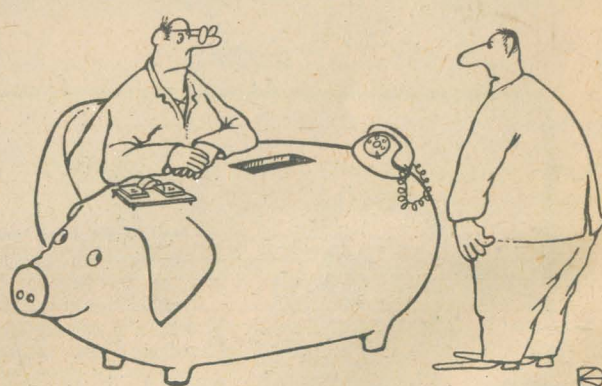
— Годинами дивитись можу у вікно
На парк в осінній позолоті...
— А жінка що на це?
— Марині все одно,
Бо я роблю це... на роботі.

Мал. С. НАБЕРЕЖНИХ

Без слів.

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

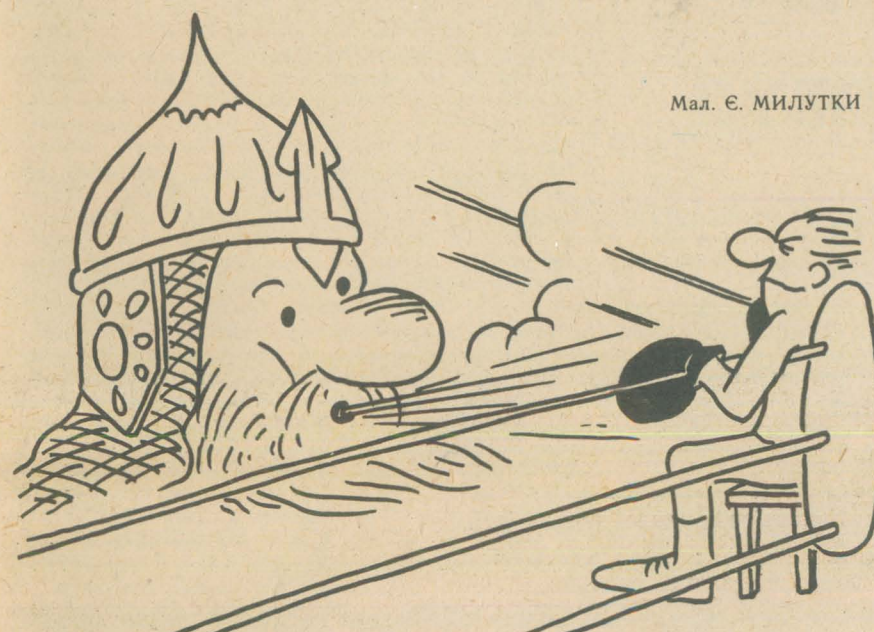
Без слів.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

Мал. Є. МИЛУТКИ

Без слів.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

Без слів.

Мал. А. ЩЕРБАКА

— Раніше він грав на акордеоні, а тепер ніяк не одвикне.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Як ти гадаєш, де у місті раціонально будувати стоянку для автомашин? Скажеш, на пустирі, який для іншого будівництва непридатний. Щоб і навколишньому середовищу менше шкоди було, і щоб дефіцитна міська площа «не гуляла». А от у Ленінському райвиконкомі м. Дніпропетровська вирішили, що кращого місця, як берег Дніпрові затоки, для цього немає.

Тепер жителі масиву імені Петровського годинами милуються яскравими розводами мастил і пального на поверхні води та різними рядами машин, які стоять на місці колишнього лісонасадження.

А. БУРМИСТРЕНКО.

м. Дніпропетровськ.

Відома приказка «Глухий не почує» поступово втрачає свій зміст. Медицина тепер успішно бореться з глухотою. І хірурги чудеса роблять, і чудові слухові апарати виготовляються. А от чи не скажеш, як боротися з тією глухотою, що йде від душевної черствості? Рік тому я заплатив гроші за установку радіо і щотижня звертаюся на Краснолуцький радіовузл з одним і тим самим запитанням: «Так коли ж?» Мені неодмінно відповідають: «Чекайте або в понеділок, або в п'ятницю». Обіцяють прийти установити радіоточку і не приходять. Це при тому, що знають: я інвалід Вітчизняної війни, переніс операцію на очі, тому телевізора дивитися не можу.

Я б, наприклад, хворим на подібну глухоту забороняв працювати в закладах, де треба мати справу з обслуговуванням людей. Як забороняють, скажімо, дальтонікам керувати автомашиною.

Ф. К. БОЛСУНОВСЬКИЙ.

Красний Луч,
Ворошиловградська область.

У газеті «Вперед» (орган парткому і правління колгоспу імені Леніна) в котрий раз з'являється оголошення про те, що при будинку культури працює хоровий гурток. І хоч як це дивно, тільки окремі ентузіасти ходять на репетиції. А все тому, що вулиці нашого селища міського типу Ков'яги не освітлюються. Особливо важко взимку: рано темніє і доводиться добиратися до палацу культури напівночі. Звичайно, тут якщо і заспіваєш, то, в усякому разі, не з репертуару хорового гуртка.

Поясни, Перче, нашим керівникам: для того, щоб ми заспівали в хорі, їм треба танцювати від ліхтаря — подбати про вуличне освітлення.

Г. КОНДАКОВА,
депутат селянської Ради.

Валківський район
Харківської області.

Ти час від часу критикуєш тих, хто розбазарює папір. А може, варто і економічних похвалити? Якщо прийдеш на мою пропозицію, назву тобі кількох товаришів, які тремтять над кожним аркушем паперу. Це, насамперед, начальник управління «Вінницяпостачзбут» Б. А. Синиця, начальник Вінницького територіального управління по матеріально-технічному постачанню В. С. Монастирський, не перевелися бережливіці і в Укрголов'ї.

Звідки ж це знаю? Річ у тім, що до минулого року управління «Вінницяпостачзбут» регулярно виділяло нашому Хмельницькому облхарчопрому майже дві тонни нігросмаєлі, потрібних для утримання в належному вигляді устаткування. Торік ми не одержали їх жодного кілограма. І опинилися між двох вогнів. З одного боку, санепідстанція погрожує закрити кондитерські цехи і цехи безалкогольних напоїв у Летичеві, Шепетівці і Деражні, бо устаткування має непригідний вигляд, а з іншого — фарби взяти ніде. Ми письмово зверталися в управління «Вінницяпостачзбут», територіальне управління, Укрголов'ї, але від жодної з цих організацій не одержали відповіді. От і вирішили, що це вони в такий спосіб борються за економію паперу.

Г. БОСЯКОВ,
начальник відділу постачання і збуту
Хмельницького облхарчопрому.

Б професії, в самій основі яких лежить ризик. Така, скажімо, як льотчик-випробувач. А от, уяви собі, що і колгоспники першого відділу колгоспу імені Крупської, — теж ризикують щодня.

Біда в тім, що наше селище Дмитрівку Бахмацького району ділить навіл залізнична колія: по один бік опинилися більшість житлових будинків, а по інший — ферми. Прокладена вона, як і належить, ніби на дні глибокого, до десяти метрів, каналу. Нею раз у раз пробігають поїзди. Так от, раніше з одного боку каналу на інший було перекинуто місток, яким і перейти можна було, і переїхати. Понад три роки тому за розпорядженням керівників Південної залізниці його зруйнували, бо він аварійний.

І от уяви собі, Перче, як щоранку і щовечора десятки жителів села дряпаються крутими сходами каналу, щоб вислизнути з-під коліс поїзда. Щастить не всім. Кілька чоловік уже поклічені, один загинув.

Зверталися ми в управління Південної залізниці. Нам пообіцяли, що в 1980 році міст ми матимемо. Але ж ти знаєш, якою буває доля обіцянок, якщо їх дають безвідповідальні люди.

В. КОВАЛЬ, Л. ЧЕРНЕНЬКО, О. ВАЩЕНКО,
В. ЖОРНОВИЙ — жителі селища.
Всього 18 підписів.

Чернігівська область.

Як пригадують читачі, у «Перці» № 8 за 1980 рік було надруковано фейлетон «Про будинок унікальний і...», що починався такими рядками:

О, який Будинок меблів — красота.
Глянеш збоку — радість душу огорта.
А конструкція Будинку — мрія, сон:
Тут і арки, і склопластик та бетон...

Далі йшлося про те, як герой фейлетону зайшов у Будинок, оглянув чудову виставку меблів, вибрав собі гарнітур, чекаючи, поки йому оформлять покупку і доставку, зазирнув у тому ж Будинку до кафетерію...

А під кінець з'ясовується, що нічого подібного не було. Нікуди наш герой не заходив, ніякої виставки на бачив, а тим більше не купував меблів, бо взагалі ніякого Будинку ще не існувало. Автор фейлетону таким ось не вельми хитрим літературним прийомом видав бажане за дійсне, бо Будинок меблів у Києві споруджувався черепашачими темпами, з порушенням усіх строків та планів.

Думалося, що після публікації критичного матеріалу справи поліпшаться, але того ж таки 1980 року план робіт було виконано будівельниками лише на 57 проц. Не освоєно повністю й кошти 1981 року. Нагадаю, що будівництво почалося одинадцять років тому. Замовник — київська обласна фірма «Меблі». Генпідрядчик — будівельно-монтажне управління № 11, яке спершу очолював В. Т. Бойченко, потім Д. А. Богач, а тепер І. І. Рига. Начальники мінялися, а темп робіт, як у тій пісні: яким він був, таким він і лишився. Щоб уже точно визначити субординаційну ієрархію, скажу: БМУ-11 підпорядковане тресту № 1 (керуючий Г. Д. Малишевський), трест — комбінату «Київпромбуд» (начальник В. Х. Росенко), а входять усі ці організації до системи Міністерства промислового будівництва УРСР.

У дирекції фірми «Меблі» за одинадцять років накопичилося стільки паперів у різні інстанції, що, їй-право, можна за ними написати документальну сатиричну повість про грандіозну тяганину довкола того довгобуду. Не стану цитувати документів давніх років (їх цілі томи!), зупинюся на кількох (вибраних майже із сотні!), які з'явилися уже після фейлетону в «Перці».

«...Згідно з наказом Міністерства торгівлі та Міністерства промислового будівництва УРСР, будівельно-монтажне управління № 11 разом із субпідрядчиками... повинне розробити організаційно-технічні заходи на 1980 р., які забезпечать виконання плану... Але БМУ-11 відмовляється розробляти такі заходи».

(18.VI.80. З листа керуючому трестом

ТІ САМІ ГОСТІ — В ТУ САМУ ХАТУ

ЗАІРЖАВІЛИЙ

ДОВГОБУД

№ 1 Г. Д. Малишевському).

«...Зараз генпідрядником роботи припинено. На об'єкті щодня працює лише три робітники».

(12.IX.80. З листа до начальника комбінату «Київпромбуд» В. Х. Росенка).

«Для забезпечення виконання плану будівельно-монтажних робіт розроблено заходи, які затверджені начальником комбінату «Київпромбуд», і які практично не виконуються. План робіт на січень-квітень ц. р. виконано лише на 40%... Будова не забезпечена матеріально-технічними ресурсами...».

(1.VI.81. З листа міністру промислового будівництва УРСР А. М. Щепетильникову).

Це йшлося про генпідрядчика. Тепер — стосовно субпідрядчиків.

«...Спеціалізованими організаціями вашого міністерства — Київським будівельним управлінням

№ 421 тресту «Електромонтаж» № 1 та Київським будівельним управлінням № 22 тресту «Промтехмонтаж» № 2 в 1981 році повинні були виконані роботи по монтажу трансформаторної підстанції і укладці електрокабеля, монтажу трубопроводів теплотраси... Планом передбачено почати все це у квітні ц. р., але за станом на 30 червня зазначені організації не приступили до роботи».

(4.VIII.81. З листа міністру монтажних і спеціальних будівельних робіт УРСР В. З. Борисовському).

Іще: «...Основною причиною невиконання плану будівельно-монтажних робіт за 9 місяців ц. р. є те, що об'єкт не укомплектовано робочою силою... Субпідрядні організації працюють неритмічно, виникають простої через відсутність механізмів... На об'єкт не доставлено потрібного збірного залізобетону, металопрокату, лісоматеріалів, склопакетів та ін.».

(27.X.81. З листа до заступника міністра торгівлі УРСР В. Д. Будьонного).

І останнє: «Мінпромбудом УРСР і Мінмонтажспецбудом УРСР конче незадовільно здійснюється спорудження Будинку меблів...»

Це — рядки із протоколу відповідальної наради, яка відбулася у зв'язку з підготовкою до святкування 1500-річчя заснування міста Києва.

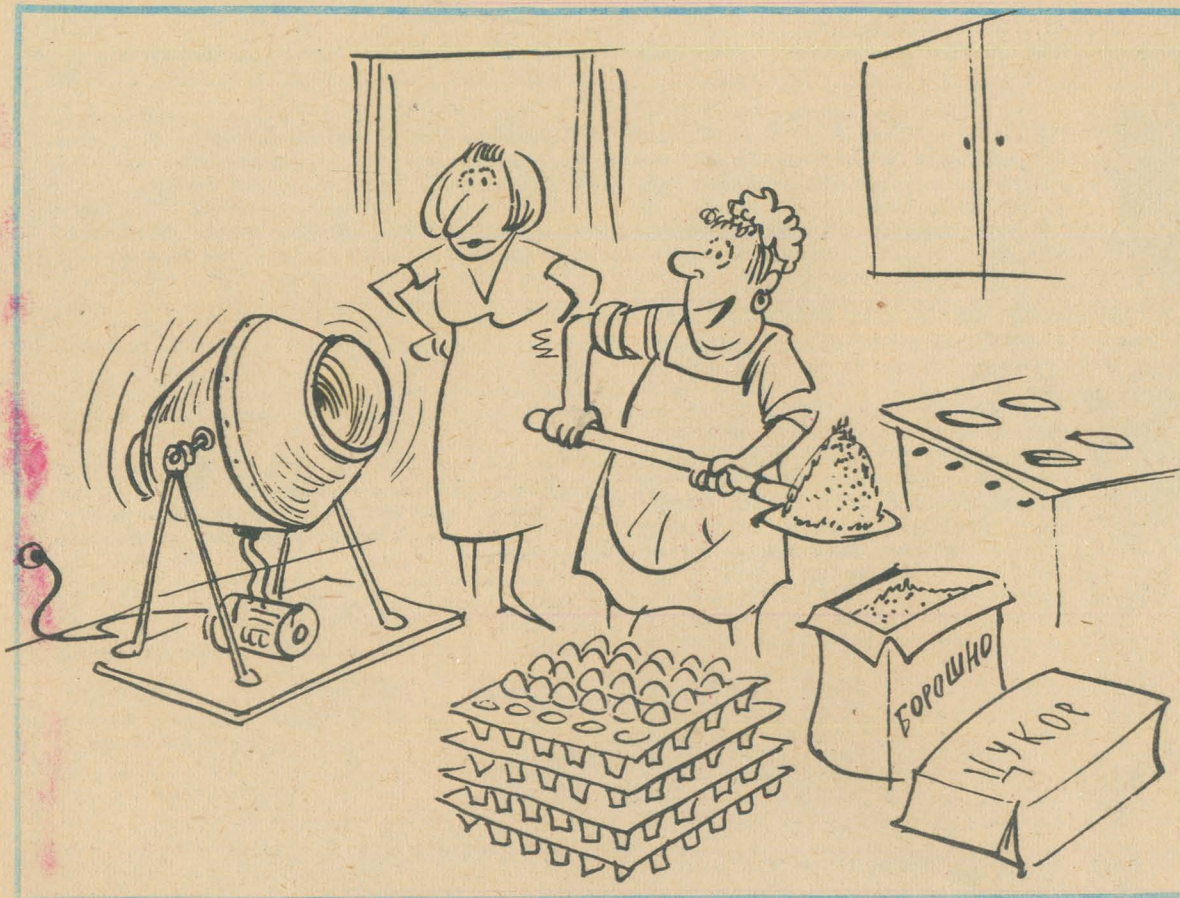
Так, так, Будинок меблів включено до об'єктів, що повинні прикрасити Київ у дні святкування. Чи побачать кияни та гості столиці України цю диво-споруду у травні 1982 року, чи ні — поки що не відомо. Бо, незважаючи на зливу скарг та листів, незважаючи на грізні вказівки та розпорядження, будівельники, судячи з усього, не квапляться. Скажімо, хоч би таке: на грудень минулого року ще не було прокладено теплотрасу, електрики не змонтували трансформаторної підстанції. Посилаються на генпідрядчика, який не завершив таких-то й таких-то робіт (як бачите, Іван киває на Петра, Петро киває на Івана!). Або: заіржавіла покрівля та металеві рами. Меблевники кинули своїх людей, ті почистили іржу, мовляв, братці генпідрядчики, фарбуйте швидше! Три місяці не фарбували братці генпідрядчики, поки знову все не заіржавіло. І так далі...

Отож і хочеться на закінчення вигукнути:
БУДІВЕЛЬНИКИ! СКАЖІТЬ ЖЕ, В ЧОМУ СУТЬ:
СКІЛЬКИ Ж МОЖНА З ДОВГОБУДОМ ТИМ
ТЯГНУТЬ?!

Ів. НЕМИРОВИЧ,
спец. кор. Перця.

м. Київ.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— Сина женимо. Тісто для весільних пирогів готуємо.

АЛКОГОЛІЗМИ

Парадокс: Земля з велетенською швидкістю крутиться навколо своєї осі і ніхто цього не помічає, а людині напідпитку варто пройтися вулицею, як це одразу всім впадає в очі.

З того часу, як став пити, єдине, що він читав — етикетки на пляшках.

Був людиною, а пив кінськими дозами.

Пити чи не пити, для п'яниці питання вирішене. Де взяти гроші — ось у чому питання.

Йому сказали: — Молоко на губах ще не обсохло.

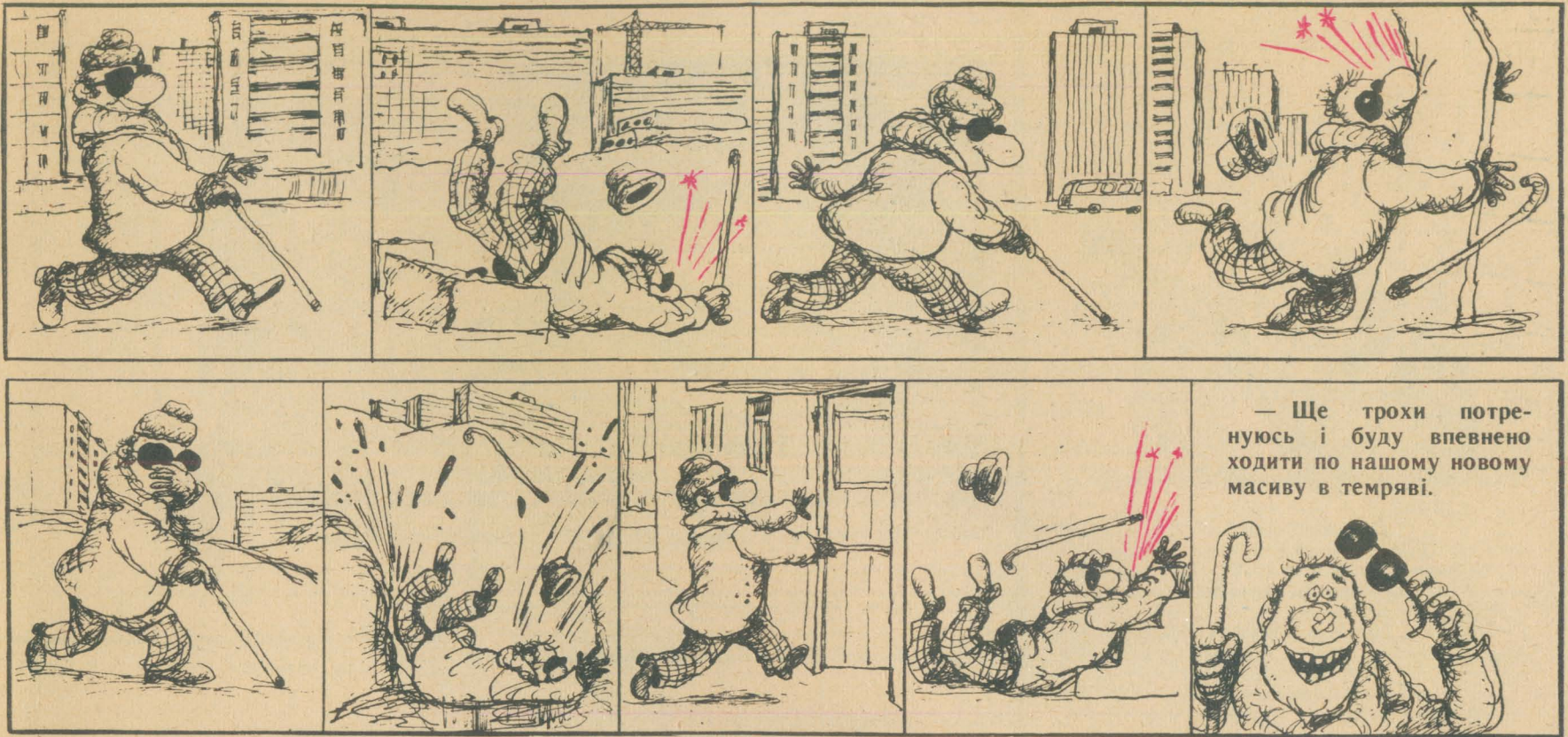
Образився: — Що ж це ви, громадянине, молоко від пивної піни відрізати не можете!

Скільки випито!.. А скільки проліто сліз!

В. МОСКАЛЕНКО.

м. Васильків
Київської області.

— Здається, добрався...

Євген Гребінка

(1812—1848)

«Автор пречудових українських байок»,— так назвав Іван Франко Євгена Гребінку. У лютому минає 170 років від дня народження байкаря. Подаємо кілька його творів.

ЯЧМІНЬ

Син

Скажи мені, будь ласкав, тату,
Чого ячмінь наш так поріс,
Що колосків прямих я бачу тут багато,
А деякі зовсім схилюлися униз,
Мов ми, неграмотні, перед великим паном,
Мов перед судовим на стійці козаки?

Батько

Оті прямії колоски
Зовсім пустісінькі ростуть на ниві даром;
Котрі ж поклякнули — то божа благодать:
Іх гне зерно, вони нас мусять годувать.

Син

Того ж то голову до неба зволить драть
Наш писар волосний, Онисько Харчовитий!
Аж він, бачу...

Батько

Мовчи! почують — будеш битий.

Ведмежий СУД

Лисичка подала у суд таку бумагу:
Що бачила вона, як попелястий Віл
На панській винниці пив, як мошенник, брагу,
Ів сіно, і овес, і сіль.
Суддею був Ведмідь, Вовки були підсудки.
Давай вони його по-своєму судить
Трохи не цілі сутки.
«Як можна гріх такий зробити!
Воно було б зовсім не диво,
Коли б він їв собі м'ясиво»,—
Ведмідь сердито став ревіть.
«А то він сіно їв!» — Вовки завили.
Віл щось почав був говорити,
Да судді річ його спочинку перебили,
Бо він ситенький був. І так определили
І приказали записать:
«Понеже Віл признався попелястий,
Що він їв сіно, сіль, овес і всякі сласті,
Так за такі гріхи його четвертувать
І м'ясо розідрать суддям на рівні часті,
Лисичці ж ратиці оддать».

ДЯДЬКО НА ДЗВОНИЦІ

Ізліз мій дядько на дзвоницю
Та, знай, гука: «Оце кумедія яка!
Всі люди на землі мов ті перепелиці:
Здається більший з них не більше п'ятака.
Гай, гай! Які ж вони дрібненькі!
Так ось коли я їх, як треба, розібрав!»
А мимо йдучи, хтось на дядька показав
Та, далєбі, мене спитав:
«Що то таке, чи шур, чи горобець маленький?»

1840

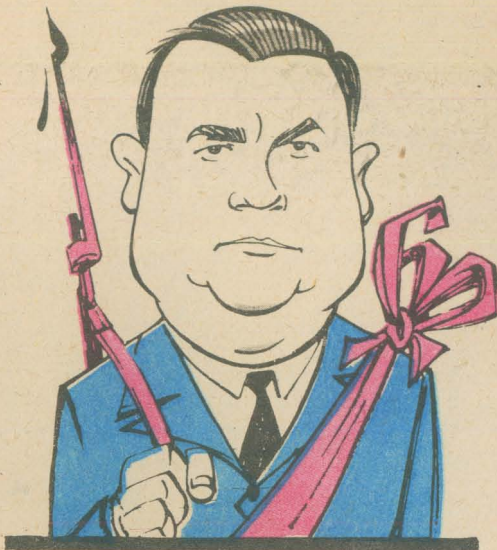
Віл

«Мабуть, на небі звісно стало
(Про себе Віл в кошарі гомонів)
Про те, що ввесь мій вік я все за двох робив
Да й витерпів-таки чимало,—
Що в плузі силкувався, копниці волочив,
Із ранку у ярмі до півночі ходив,
І ще щодня бував і битий!
Хазяїна не раз я проклинав,—
Тепер зовсім не той хазяїн став:
У мене вдовіль їсти й пити,
Несуть мені і солі, і крупів,
Овса і висівок; наїстись трьом би стало».
Аж тут хазяїн шасть у хлів
І, взявши за роги Вола, під ніж повів,
Бо, сказано — його годовано на сало.

Ти змалку так любив мене, як пугу пес;
Чого ж так лащишся тепер до мене, Йване?
Чи знаєш, що, як ти чоломкаться ідеш,
Чогось мене морозить стане.

Вітаємо ювіляра!

Давнього нашого
вінницького фейлетоніста
Івана Степановича ГАЛІЦИНА
з його першим 60-річчям.

Дружній шарж А. АРУТЮНЯНЦА

Народні УСМІШКИ

ПОЗИЧАЛЬНИКИ

Прийшов п'яний чоловік додому, а жінка й питає:
— А де твоя зарплата?..
— Та нема... Я її Петрові позичив..
— А для чого ж він у тебе її позичив?
— Та взяли ми пляшку, потім ще одну... Та ти не переживай, — відповів чоловік дружині, — наступну зарплату він обіцяв позичити мені...

Повідомив М. ФІЛАТОВ.

м. Київ.

НЕСТЕРПНИЙ ХАРАКТЕР

До народного суду прийшла жінка і подала заяву про розлучення.
— Яка причина? — запитав суддя.
— У нього нестерпний характер!
— У чому ж він полягає?
— Раніше, коли я його ляляла, він намагався виправдовуватися, а тепер мовчки бере шапку, одягає пальто і йде геть з хати...

ГОСПОДАР СЛОВА

— Ми поїдемо у весільну подорож до Криму? — запитала наречена у нареченого.
— Обов'язково.
— Ти правду кажеш?
— Звичайно...
— А не обдуриш?
— Ну, що ти таке кажеш? Я нікого не дурив. Валі обіцяв — поїхали. Олі обіцяв — їздили. Отож і з тобою поїду...

Повідомив І. СЕНЮК.

м. Житомир.

НА ВЕСІЛЛІ

На весіллі сидять два підлітки і ведуть між собою розмову:
— Подивись, яка гарна молода! — каже Сашко.
— Пху, я як буду женитись, то собі ще кращу знайду! — відповідає Володимир.
— А ти будеш у матері питати, коли женитимешся? — не вгаває Сашко.
— Таке скажеш, чого б це я питав... Вони ж мене не питали, коли одружувалися...

Повідомила Н. АНТОНЮК.

с. Шрубів
Летичівського району
Хмельницької області.

КАРТИНИ З ЖИТТЯ ПЕРВІСНОЇ ЛЮДИНИ

Мал. А. БОРДУНІСА

— Тю! А я думала, що це мій гуляка приплентався.

У ПЕРІОД МАТРІАРХАТУ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Одхопили гарбуза.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

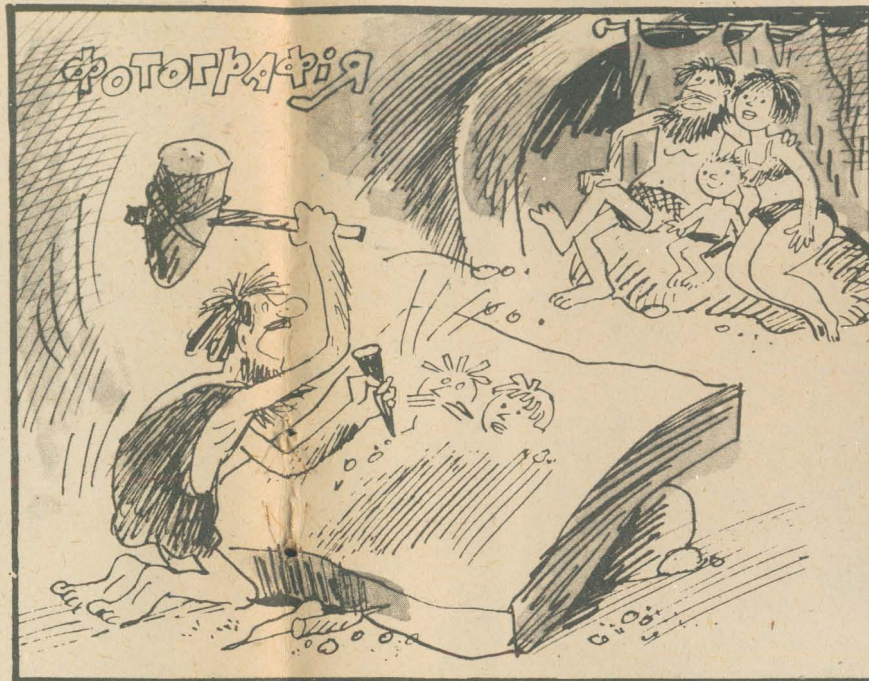
— І коли вже ті сірники винайдуть?

Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Доведеться і цього літа, мабуть, відпочивати дикунами. Бачиш, готель переповнений.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Я ж просив не ворушитися, поки не кінчу вас фотографувати.

Мал. О. МОНАСТІРСЬКОГО

— Сьогодні я закінчив роман-трилогію.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Ану, марш у печеру! Дітям до шістнадцяти років такі картини дивитися заборонено.

Наберіться терпіння

(ОГЛЯД ЛИСТІВ)

Довгожителі стверджують: не беріть собі дурного в голову, не намагайтесь прискорити хід подій, і ви житимете сто з гаком.

А що ж роблять люди, яким хочеться прискорити події? Вони нервують. Вони поспішають. Вони скаржаться. Запевняють нас, працівників редакції, що той чи інший бюрократ, формаліст їм псує нерви, вкорочує життя.

А весь секрет у тому, з якого боку до цього питання підійти, під яким кутом на все це діло глянути. Може, оті самі чиновники й бюрократи й не вкорочують нашим читачам життя, а, як казав один знаменитий перекладач з російської, «зовсім наоборіт» — загартовують свої нерви, намагаючись зберегти їх на багато років.

Водій Київського автопідприємства № 12861 Д. Ю. Доля 28 жовтня прибув на Львівський шкірязовод. Завітав із документами у відділ постачання, сказав, що привіз потрібний їм вантаж і попросив, щоб його автомобіль розвантажили.

— А куди це ви поспішаєте? Лягайте в кабину і бережіть нерви. Хто й коли вас розвантажуватиме, — не знаємо.

Щиру правду сказали чоловікові. А що ж Дмитро Юхимович? Він одразу занервував. Мовляв, на вашому заводі завжди так, і пішов, як кажуть, по заводських інстанціях. У відповідь отримував наймиліші посмішки і слова:

— Наберіться терпіння!

Він помчав у райком партії, на території району якого розташований шкірязовод. Відповіли:

— Наберіться терпіння. Ми розберемося.

Але розібратися, очевидно, забули, бо до розвантаження автомашини так ніхто й не приступив. Наступного ж дня Д. Ю. Доля пішов до головного інженера «Шкіроб'єднання» Чайковського Р. І.

— Голубе, а де ти зранку був? — запитав ніжно головінж. — Тепер наберись терпіння і почекай до наступного дня...

30 жовтня 1981 року, з самісінького ранку, Дмитро Юхимович уже сидів під дверима Р. І. Чайковського ніби той вантаж йому був потрібніший, ніж «Шкіроб'єднання». Нарешті потрапив на прийом.

— Голубе, я тебе вперше бачу. Іди лягай в кабину і відпочивай... Що ти бігаш, нервуєш? Бережи нерви...

Так і простояв Д. Ю. Доля на Львівському шкірязоводі три доби, замість трьох годин. А з ним простояло ще дві автомашини: 09-13 ВЕК і 61-23 КХТ.

Рік тому працював у Київському автопідприємстві

09122 водієм автобуса М. А. Степчук. Якось під час дозвілля прочитав у «Вечірці» оголошення про те, що йому «дуже зручно і вигідно» перераховувати гроші на ощаднижку прямо з зарплати. В ощадкасу з ними не треба й ходити. Записи лишень у рідній бухгалтерії свій номер рахунку.

М. А. Степчук так і зробив.

— Це дуже зручно, — підтвердили в бухгалтерії. — Ніякого вам клопоту...

Десь приблизно через півроку водій завітав до ощадкаси, а там відповіли:

— Ніяких грошей на вашу книжку не надходило.

Він знову в рідну бухгалтерію.

— Ось ваш номер доручення. Все перерахували, хай вони там не крутять, — відповіли в бухгалтерії. — І не псують нерви.

Степчук — знову в ощадкасу. Нарешті гроші знайшли, але на якійсь іншій картонці, бо, мовляв, бухгалтерія не вказала Степчуків ініціалів.

— Принесіть довідку, що ви Степчук Микола Адамович і все буде гаразд.

Помчав М. А. Степчук по довідку. Дали. Ще й дві печатки приліпили. Для надійності. І з Дарниці поїхав він знову на Борщагівку, за двадцять з лишнім кілометрів (АТП 09122 знаходиться в Дарниці, ощадкаса — на Борщагівці).

— Це не така довідка, — відповіли в ощадкасі. — Нам з однією печаткою треба.

Він знову — з Борщагівки у Дарницю.

— Не морочте нам голови, — сказали в бухгалтерії. — Ось тут, на вулиці Ярослава Гашека є ощадкаса, сюди і переказуватимемо гроші.

— Але ж я живу на Борщагівці. Навіщо мені по гроші щоразу їхати аж у Дарницю? Хіба це — зручно, вигідно?

— Гаразд! — погодилися у бухгалтерії. — Переконали. Йдіть... У вашу ощадкасу.

Пішов М. А. Степчук у котрий вже раз. А там йому:

— Не псуйте нам нерви!

І така карусель із 1977 року. І досі не знає Степчук, де поділися його гроші. Не знають про це ні в бухгалтерії АТП 09122, ні в ощадкасі № 8069.

— Напишіть, — благає М. Степчук, — про це фейлетон, а то моя дружина не вірить, що таке може бути. То, каже, ти десь їх розтринькав, а на солідних людей звалюєш.

А що ж «солідні люди»? Посміхаються. Бережуть нерви.

О. ЧОРНОГУЗ.

м. Київ.

Мал. Ю. СЕВЕРІНА

— Як же він образив тебе?
— Обізвав бараном.

Ви, либонь, теж помічали, як інколи деякі слова набувають нездорової тенденції: всіляко намагаються заплутати нас. Беру перше-ліпше, яке спало на думку. Чорнило. Те саме, котрим пишу цей фейлетон. Кожному відомо, що воно взяло свою назву від слова «чорний». Чорне — чорнило. Усім зрозуміло. Нема питань. Та непомітно з'явилися і синє чорнило, і зелене, і фіолетове. Не встигли ми до цього звикнути, як те чорнило викидає нового коника. Нікого не дивує фраза: «Він поставив на стіл флакон із чорнилом і став писати». Але раптом чуємо: «Він поставив на стіл пляшку з «чорнилом» і став... пити». О, господи!

Або взяти слова «основний» і «допоміжний». Все наче ясно. Основне — це основне, допоміжне — це допоміжне. Мимохіть пригадується давня історія. Одного бідного кравця запитали, як він жив би, якби раптом став царем. Той відповів, що жив би краще за царя, бо у вільний час ще б трохи й шив. Знову все ясно. Основна робота — це царювати, а щоб поліпшити свій матеріальний

СЛОВА-ПЛУТАНИКИ

стан, чоловік займався б ще й підсобним, допоміжним промислом, тобто шив одержину. Поняття, як бачимо, чітко розмежовані.

Але й ці чітко розмежовані поняття інколи починають збивати нас із пантелику. Основне раптом стає допоміжним, а допоміжне — основним. Щоб переконатися у цьому, варто побувати у Старому Селі, де розкинув свої поля і тваринницькі ферми учосп «Давидівський» Львівського зооветеринарного інституту.

У чому полягають о с н о в н і завдання учбового господарства, наче кожному зрозуміло. Використовувати найно-

віші досягнення сільськогосподарської науки, вирощувати високі урожаї кормових культур, споживаючи які, учбова худоба має давати рекордні виходи тваринницької продукції. Щоб майбутні зоотехніки й ветеринари мали на чому вчитися. Так книжка пише. Але з рекордами на ниві рослинництва й тваринництва в учоспі поки що не дуже витанцюється. Які вже там рекорди, коли план виробництва сільськогосподарської продукції учосп виконав на неповних 64 проценти, план продажу молока — на чотири п'ятих. У результаті прибутки склали лише половину запланованого.

Та сказати, що учосп «Давидівський» не ставить жодних рекордів, — означало б припуститися образливої неточності. В учоспі, віддаючи данину певній моді, вирішили створити допоміжне господарство. Не зовсім, щоправда, учбове, однак підсобне. Воно, за задумом, мало б підсобляти основному. І паралельно займатися працею людей — у вільний від основної роботи час. Задумалися, який саме промисел обрати, і зрештою зупинилися на картонажному виробництві. З однаковим успіхом могли створити цех по виробництву люмінесцентних ламп або атомних реакторів. Бо на місці ні для картонажного виробів, ні для люмінесцентних ламп, ні для атомних реакторів сировини не було. Вочевидь, картонажному виробництву віддали перевагу лише тому, що його технологія видалася трохи простішою.

Почав цех виробляти картонні коробки і картонні прокладки (подушки) для різних львівських підприємств. Картонну тару для взуття, електролампочок, хімічних реактивів і т. д. робили з мате-

ріалу замовника. Ціни встановлювали за власним розсудом. Але так, щоб себе не образити. Ніхто з тих, кому належить, цін не затверджував. І вийшло просто чудово: рентабельність картонажного виробництва сягнула рекордних висот — від сорока до шістдесяти з гаком процентів. Така рекордна рентабельність дала й рекордний прибуток.

Існує, щоправда, положення, згідно з яким в усіх випадках, коли рентабельність за разовими замовленнями перевищує двадцять відсотків, надвишок слід передавати в державний бюджет. Але керівники учоспу нічого не переказували. Усе зарахували як свій прибуток. І прибуток цей виглядав цілком статично — 520 тисяч карбованців. У чотири рази більше, ніж планували. Хіба ж не видатний рекорд!

І що ж той рекорд дав? Замовникам — нічого, крім хіба підвищення собівартості власної продукції. А от директорів учоспу П. К. Коваленку — 840 карбованців премії, головному економістові Г. Г. Василенцю — 514,

головному бухгалтеру К. В. Михайлику — 631 карбованець... І це, нагадаємо собі, при тому, що план о с н о в н о г о, тобто сільськогосподарського виробництва був учоспом блискуче провалений.

Щоправда, після того, як придбениця з рекордною рентабельністю і відповідними прибутками сплила на поверхню, керівники учоспу змушені були повернути незаконно одержані гроші. Цього разу, як той казав, не вийшло. Так, може, вийде іншим разом.

Але так чи інак, а тільки треба бути дурнем, щоб займатися після цього о с н о в н и м, коли є таке прибуткове д о п о м і ж н е. І хто може до пуття розтлумачити: що в декого називається основним, а що — допоміжним?

Це усе ось до чого веде. Чи не час уже, зрештою, розібратися з тими клятими словами, котрі намагаються будь-що заплутати нас!

А може, тут не лише слова винні? **О. КРУКОВЕЦЬ,**
спец. кор. Перця.

Львівська область.

Гравюра М. ЛИТВИНА

Сувенір з-за океану.

І сміх, і гріх

Щоб якось поповнити свої, не вельми, звісно, напхані гаманці, західноберлінські студенти Уве Фокен та Іоакім Ендрекці підрадянськи очистили від сміття та усялякого мотлоху погріб. І тут їм фортуна усміхнулася: в старій бочці вони виявили 56.410 марок.

Поборовши спокусу скористатися цією прихильністю долі, студенти відтарабанили знахідку в поліцію.

Щеф західноберлінської поліції Хюбнер похвалив хлопців за чесність і письмово запевнив, що, коли за півроку хазяїн грошей не дасть про себе знати, всі вони дістануться їм. Та підрадчик, який найняв студентів, зажадав, щоб грошки дісталися йому. Коли справа до суду докотилася, суддя запропонував розділити знахідку порівну на всіх трьох. Але підрадчик не те що на третину, а й на половину не погодився. Врешті вся сума опинилася в його кишені. А студентам запропонували сплатити 2500 марок судових витрат.

Під час засідання англійського парламенту тамтешні бари на всю котушку торгують міцними напоями. На цю, поширену у Вестмінстерському палаці, бурливу, на його погляд, практику напався лорд Ейвбері, виступаючи в Ліверпулі на міжнародній конференції з алкоголізму. Він сказав, що є чимало прикладів, коли пристрасть політичних діячів до спиртного «вливала на їх інтелект і здатність аналізувати». «Я знав одного депутата парламенту, — сказав промовець, — який допровадив себе алкоголем до смерті. Він не вилазив із бару».

На це фейлетоніст однієї із лондонських газет відгукнувся так: «Якби мені довелося сидіти і вислуховувати нудну і не причетну до справи юринуду, яку у Вестмінстерському палаці іменують серйозними дебатами, я теж заняв би».

Рік, який недавно ото закінчився, приніс проповідників однієї нью-йоркської пресвітеріанської церкви Девіду Ріду втіху та визнання: товариство «Людська сім'я» удостоїло його звання «Священнослужитель року».

Відзначаючи заслуги цього видатного слуги господнього, керівник богословського семінару Принстонського університету Джеймс Маккорд проголосив: «Рід не тільки видатний проповідник, але й людина, яка володіє великими богословськими знаннями. Так, він установив, що між раси і пеклом нема великої різниці, оскільки обидва знаходяться на однаковій відстані від поверхні землі і температура в них теж однакова. Тільки керівництво різне. В раю поліцаї — англіїці, кухарі — французи, інженери — німці, адміністратори — швейцарці, а коханці — італійці. В пеклі ж німці — поліцаї, англіїці — кухарі, французи — інженери, італійці — адміністратори, а швейцарці — коханці».

ПЛАТА ЗА ЧЕСНІСТЬ

ДЕБАТИ НАВКОЛО ЧАРКИ

ВНЕСОК У НАУКУ

ПОРТРЕТ

УСМІШКА

Прийшла якось до художника бабуся. Просить:

— Намалюй мені, будь ласка, портрет мого діда. А то помер він десять років тому, і не лишилося мені на згадку навіть маленької фотокартки.

— Як же я можу намалювати вашого діда, — дивується художник, — якщо я його жодного разу не бачив?!

— Так я тобі розповім, який він був. Високий такий, кремезний. Чуб білий, ніс великий, і руді вуса отакечки... Ти вже постарайся, намалюй. А я, що треба, заплачу. І курочку тобі заріжу, і ячєчок свіженьких принесу...

Довго вона отак художника просила. Довго не погоджувався художник. Але таки змовила. Взяв мольберта і за бабиним «словесним портретом» заохотився малювати. «Замовниця» сиділа у кутку, терпляче чекала. Години три минуло... — Скоро вже? — Ось тільки ще оцю лінію доведу... Хвилини із п'ять дивилася бабуся на портрет... Сплеснула у долоні: — Господи, Петро! Як же ти за ці десять років змінився...

Юрій ПОГОДА.

м. Полтава.

Петро РЕБРО

ОЦЕ СЕРВІС!

Майже жарт

Йшло весілля добре, мов по нотах. Танцювали навіть стіни в домі. Серед ночі — стук у двері. Хто там? Всі ж на місці родичі й знайомі.

Відчинили: — Мабуть, телеграма? На порозі — лобур-парубійко (Кулаки — мов гіри, весь у шрамах): — З фірми «Свято». Замовляли бійку?

ГІПЕРБОЛА

Зустрів Данило приятеля Гриця І гудить свою жінку що є сил: — Повіриш? Це — змія. Ні, це — тигриця. Ні, ні, це... африканський крокодил!

Сміється друг: — Гіпербола, Даниле! «Змія», «тигриця», «крокодил»... Кіно! Якби це було справді так, чудливо, Вона б тебе вже схрумала давно!

МОДЕРНА ЛЮБОВ

— Признавайся, Олено, Чи ти вийдеш за мене? — Я — Олена? Я — Жанна! — Це дрібниця, кохана.

— А як вийду я, Льово, Нам обом буде кльово? — Хто, я — Льова? Я — Сева! — Це деталь несуттєва.

— Маєш хату, хіпацько? — Є у предків «сарай». А у тебе є «тачка»? — «Запорожець».

— Гуд бай!

м. Запоріжжя.

КОМЕНТАРІ ПОЕТИЧНІ НА ТЕМИ ПРОЗАІЧНІ

ХАЗЯЙСЬКІ ГОЛОВИ

У м. Вінниці ще з квітня минулого року перестали збирати харчові відходи у житлових будинках. Тому жителі змушені викидати їх на смітники.

Не тільки власне, — вчать нас, — а й загальне. Добро потрібно множить і любить. Та в деяких осіб відповідальних, Пробачте, і за вухом не свербить. Був час — збирали харчові відходи, Аби не пропадали задарма... Та якось виглядаю я на сході — А ящиків і сліду вже нема. От прикро! Хай росла б усяка живність... Минають місяці — усе без змін. Лиш збільшив сміттепровід продуктивність, Все безвідмовно поглинає він.

Валентина СТЕПАНЕНКО,
викладач Вінницького політехнічного технікуму.

В і д р е д а к ц і ї. Друкуючи цей лист із Вінниці, Перець сподівається одержати злив листів з інших міст, які починатимуться словами: «А у нас не так! У нас харчові відходи збираються, утилізуються, використовуються, згодуються худобі! У нас жоден кілограм їх не пропадає!» Вельми і вельми хотілося б отакі листи звідусюди одержати. Але з сумом передчуваємо, що вони, ті листи, будуть, м'яко кажучи, не всі такими. Бо, незважаючи на прийняті скрізь і повсюди хороші ухвали місцевих органів, збір харчових залишків у багатьох областях організовано, прямо скажемо, погано. Іншими словами, замість того, щоб згодовувати ті залишки свиням а чи іншій худобі, їх просто викидають. І миритися з таким свинством давайте більше не будемо!

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

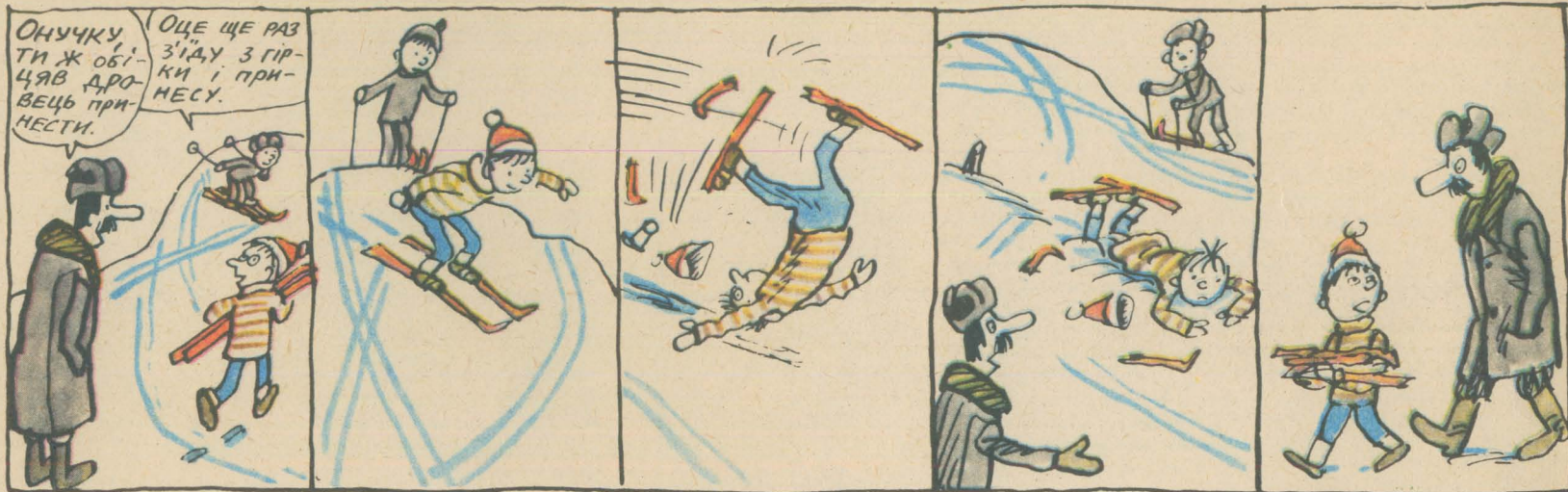
В. І. Улитиний — директорів Київської фабрики індивідуального пошиття і ремонту одягу № 1 — перестав подобатися службовий кабінет. Був він надто, з її погляду, простим. Отож, щоб став той кабінет не простим, а, висловлюючись фігурально, золотим, В. І. Улитина згенерала у його реконструкцію чималі кошти, призначені зовсім для іншої мети.

Про кабінетоманію, що охопила директора, і йшлося у фейлетоні, розміщеному в № 14 за минулий рік у розділі «Довідкове бюро Перця». Валентина Іванівна Улитина тут же спробувала спростувати фейлетон, надіславши редакції гнівно-го листа, в якому твердила, що виступ Перця «Не відповідає дійсності і має на меті лише очорнити, скомпрометувати її на догоду негативним елементам». До того ж вона переконувала Перця, який особисто відвідав її кабінет і разом із нею милувався його розкішним оздобленням, буцімто цього ніколи не було.

Тому Перцеві довелося звернутися до республіканського Міністерства побутового обслуговування населення, щоб товариші, по-перше, теж оцінили, як належить, оформлення кабінету В. І. Улитиної, а по-друге, щоб визначили ступінь її сприйняття критики.

Міністерство оцінило, визначило, і в результаті, як повідомив заступник міністра Б. Ф. Харчук, В. І. Улитину з посади директора звільнено.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

НА ХУСТИНКУ, БЕГЕМОТЕ!

Як розкрив широкий рот,
Позіхнувши, бегемот,
Навіть сонечко далеко
Налякалось небезпеки:
— Чого доброго, мене
Він, як пряник, проковтне!
Вітерець у ту ж хвилинку
З неба зняв легку хмаринку:
— На хустинку, бегемоте,
Закривати будеш рота!

Дикі груші починають
Жовтавіти в лісі.
І темнішають горіхи
На дикім горісі.
Дика свинка веде діток
Ватагу велику.
Здивовані поросята
Наробили крику:
— Які гарні дикі груші
І дикі горіхи!
Для нас, диких поросят,

БАТАГА

Ото буде втіхи!
Що з'їмо, а що потопчем
Ратицями дружно!

...Похитала головою
Дика свинка скрушно:
— Гарні груші, і горіхи,
Й поросята дикі,
Але дуже некрасиві
Оці дикі крики!

Василь ЗАЄЦЬ.

Маленькому жовтенькому курчаткові від роду минуло вже аж три дні. Воно було дуже цікаве, непосидюче і смішно пицало, тому його прозвали Пік-Пік. Коли йому минув третій день, воно якимось примудрилося вибратись надвір. Тільки з'явилось на подвір'ї і з великої радості застрибало, запікало, як у ту ж мить звідкись з'явилася лисичка. Маленьке Пік-Пік, побачивши її з переляку аж присіло.

— Що, гуляєш? — ласкаво запитала лисичка, помахуючи хвостом.

— А-га-а-а, — тремтячим голосочком відповіло Пік-Пік, з острахом поглядаючи на лисичку.

— А де твоя мати? — ще ласкавіше запитала хитра лисичка.

— Там! — сміливіше відповіло Пік-Пік, показавши на будинок.

Лисичка облизалась і подумала: «Коли я з'їм цього маленького Пік-Піка, то не наїмся, а ось із його матері буде смачний обід», — і сказала Пік-Пікові:

ПІК-ПІК І ХИТРА ЛИСИЧКА

КАЗКА

— Іди поклич маму, я їй маю щось сказати. Тільки не кажи, хто її кличе, хай це буде для неї маленьким сюрпризом. Добре?

— Добре! Іду! — весело відповіло маленьке Пік-Пік і побігло в будинок.

Лисичка сховалася за двері, щоб її ніхто не бачив, где і облизується.

Минула година, друга, а матері маленького Пік-Піка як не було, так і нема. Набридло лисичці ждати, вона вийшла зі своєї схованки, глянула на будинок, і, побачивши у вікно маленького Пік-Піка, запитала його:

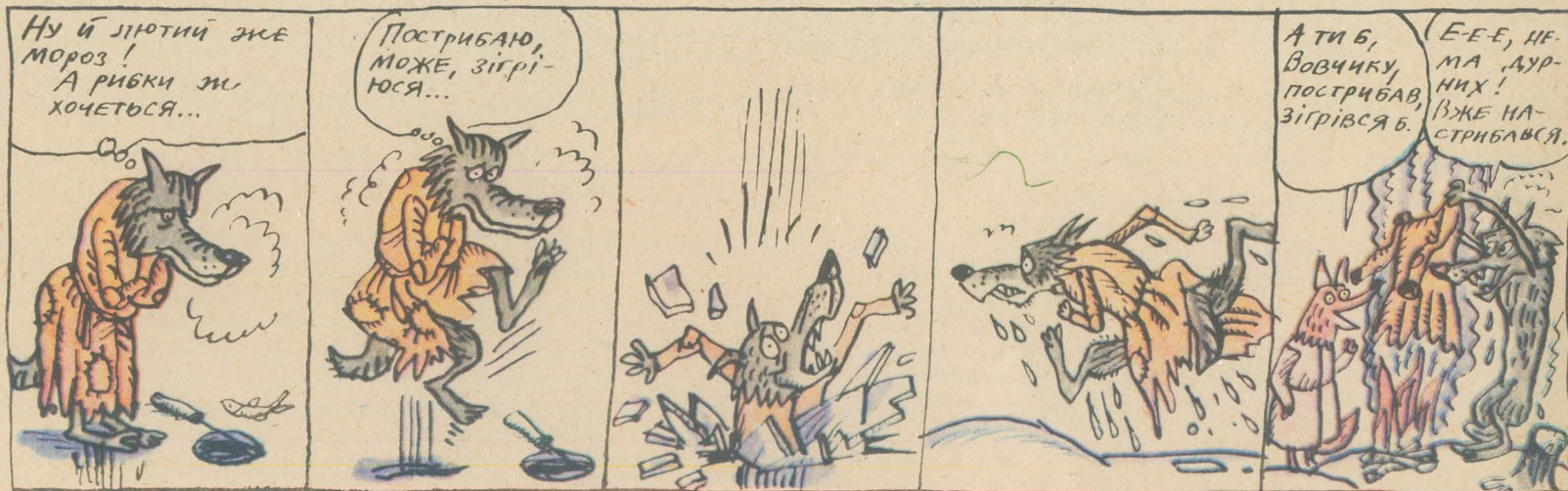
— А де ж мати?

— Ось! — відповіло маленьке Пік-Пік, розпростерши свої маленькі жовті крильця і показуючи ними на цілий будинок. — Адже я інкубаторне!

Так маленьке Пік-Пік обмануло хитру лисичку і залишилося живим.

Василь ЮРОЧКО.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Не поспішай- те чхати

Володимир Данилович Мельник із села Ставок Луцького району Волинської області останнім часом став таким популярним серед односельців, що вони йому проходу не дають.

Тільки вийде на вулицю, обов'язково підійде котрийсь із земляків і лагідним голосом почне:

— У мене, Даниловичу, той... магнітофон заїкається почав.

— Ну й що? — кліпає очима Володимир Данилович.

— Може, глянеш?

— Та не розуміюся я у радіотехніці, — клянеться Мельник.

— Дуже прошу, — ще лагідніше голос співрозмовника.

— Не тямлю я у тих напівпровідниках. Не спеціаліст я!

— Ну, гаразд. Звернешся і ти колись до мене по допомогу. Я тоді цю розмову нагадаю.

Тільки відкарається В. Д. Мельник від одного, підходить інший:

— Бачив, як ти, Даниловичу, від Миколи відбивався. З магнітофоном своїм сунеться. Ніби не знає, що ти на телевізорах спеціалізуєшся. Може, виручиш?

— Не тямлю я... — знову починає Володимир Данилович.

— Так і не тямш. Не хочеш розкривати свої таємниці. Думаєш, ніхто із односельців не знає, що ти підробляєш у радіомайстерні села Острожинця Млинівського району Ровенської області.

— Я підробляю?! — робить великі очі В. Д. Мельник.

— Може, скажеш, що просто так кілька років їздиш туди, за п'ятнадцять кілометрів?

— До Острожинця я навідуюсь, бо хочу забрати свою радіолу «Ефір-67». Ще 16 листопада 1978 року здав. Але й досі ніяк не відремонтують. Радіомайстер Шокколо яких тільки причин не вигадував. Я вже просив, щоб віддали її хоч у якому-небудь стані. Не віддають. Оце і їжджу до майстерні — наче на роботу...

Але не вірять Володимир Даниловичу односельці. Бо де ж це таке бачено, щоб радіолу ремонтували аж три роки.

Виник такий сумнів і у нас. Та незабаром одержали листа з села Ромейки Володимирецького району Ровенської області від С. М. Майстревича. Вияляється, він оббиває пороги районної радіотелемайстерні теж із 1978 року. Відтоді, як відвіз туди магнітофон «Дайна». І ніяк не може його одержати. Навіть невідремонтованим.

Після цього ми переконалися, що строк у три роки для ремонтників з Ровенщини — цілком нормальне явище. А редакційна пошта наступних днів засвідчила, що не хочуть пасти задніх у цій справі «майстри» й з інших областей.

«Ось уже рік минув, як здала наша школа на ремонт у Балтський будинок побуту «Елегант» (Одеська область) програваць і магнітофон. Дванадцять місяців надокучаємо працівникам ремонтної майстерні, але — безрезультатно. То немає у них запчастин, то майстер у відпустці — тільки й чуємо у відповідь», — пише розпачливого листа до редакції директор Сінненської восьмирічної школи В. С. Піщанська.

Ще у травні 1980 року розпрощався із своїм магнітофоном у районній майстерні Н. Н. Бурса — житель села Дубове Тячівського району Закарпатської області.

Із листопада 1980 року систематично «навідується» у майстерню Сторожинецького побутокмбінату Чернівецької області М. П. Ісак, щоб дізнатися про долю свого транзистора.

Ніяк не відремонтує магнітофон «Маяк» у Дрогобицькій районній майстерні (Львівщина) Р. А. Гнатківський.

Кілька місяців водять за ніс А. А. Назарька «майстри» з Краматорського радіотелеательє (філіал № 2), але магнітолу «Романтика-103» так і не довели до пуття. «Були такі випадки, — пише нам Анатолій Андрійович, — коли приходжу вранці, а мені відповідають: «Завітайте увечері». Приходжу увечері — говорять: «Забіжіть вранці». Так минає тиждень, другий... А ремонтники — ні за холодної воду. Звернувся я до головного інженера краматорської «Побутрадіотехніки». Він при мені подзво-

В АВТОБУСІ

Літній чоловік, котрий щойно увійшов в автобус, спитав, як доїхати до ательє «Світанок».

— Вам треба зійти і сісти на «трійку», — пояснила немолода жінка в окулярах.

— Навіщо йому ваша «трійка», — втрутився в розмову сивий дід, — хай сідає на сьомий тролейбус, доїде до заводу «Ударник», а там спитає.

— Називається порадили! Ну й ну, — посміхаючись, буркнув патлатий молодик. — На якого біса він має робити такий гак? Найкоротший шлях — сімнадцятим трамваєм до Паркової вулиці, а там два квартали пішки. Що тут мудрувати?

— Який ти розумний — не здавався старий. — Два квартали пішки, більше нічого? А може, він інвалід?

— Хай наймає таксі, — порадила дама з золотими сережками.

Заговорили пасажири автобуса. Пасажири радили і сперечалися між собою. Ще більше розпалилися пристрасті, коли патлань дорікнув старому, що він не знає міста.

УСМІШКА

— Тіпун тобі на язик. Ще твоїх батьків, може, на світі не було як я в корчмах підлоги мив, — роздратовано гукнув дід. — А ти хоч знаєш, що було на тому місці, де зараз кінотеатр «Промінь»? — раптом притишивши голос, спитав він.

— Корчма, — відповів за всіх дідуган в старомодному капелюсі.

— Ні! Корчма стояла нижче. А там, де кіно, була благодійна лавка. Там торгували синьою, дьогтем, гасом, оселедцями, — уточнила бабуся, що сиділа на задньому сидінні.

— А які баюри плескалися у центрі міста, — почав було старий поринати в спогади, але раптом почувся чийсь гучний голос:

— Товариші, не гарячкуйте, заспокойтеся. Той чоловік уже давно вийшов з автобуса.

У салоні стало тихо і нудно.

Олексій БАДРЕТДИНОВ.

с. Якушинці
Вінницького району
Вінницької області.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Я спіймав браконьєра.

нив у філіал № 2 і запевнив: «Романтикою» займеться сам бригадир Комісаренко. Завтра магнітолу буде відремонтовано». Та коли я прийшов її забирати, Комісаренко категорично заявив, що вказівка головного інженера йому «до лампочки» і він на неї чхати хотів...

Перечитавши листи наших читачів, ми подумали, що дуже щось розчохалися ремонтники. Ім, бачте, і на думку не спаде вибачитися перед клієнтом за затримку з ремонтом. «Не готово! — не моргнувши оком, відрубують вони відвідувачам. — Не готово — і баста! І ніяких розмов! А будете тут лекції про совість і відповідальність читати, то попобігаєте...».

І служба, яка мусила б приносити людям радість, перетворюється на службу, котра завдає

чимало клопоту. Бо надто багато, буває, доводиться витрачати дорогоцінного часу і нервів, щоб відремонтувати радіотелеапаратуру.

«Зайдіть за кілька днів!» — монотонно звучить у майстернях. «Навідайтеся за тиждень!» — спокійно пропонують нам ремонтники і навіть не червоніють. Наче так воно і повинно бути.

Звичайно, ми розуміємо, що Міністерству побутового обслуговування навряд чи вдасться зобов'язати ремонтників червоніти. Значно простіше, мабуть, буде налагодити нормальну роботу радіотелемайстерень і ательє. Бо, судячи з листів до редакції, нормальною її поки що назвати важко.

М. ПРУДНИК.

Літературні шароди

ЧУЮ!..

...А за мною — я чую — спинився Шевченко
Тарас...

Ах, Бальмонте, далекий Бальмонте!
Дивним привидом з-за горизонту
В мою душу неждано прийшов!..
Чую, витязь у тигровій шкурі
Мені руку кладе на плече...

Напишу тобі, мамо, я з БАМу листа...

Станіслав ТЕЛЬНЮК.

Із віршів «Гроза над Сарарка»,
«На Кавказькому березі»,
«Лист до матері».

Чую — Шевченко спинився за мною,
Бальмонт заходить у душу мою,
Витязь у тигровій шкурі рукою
Плеска мене по плечі... Не втаю,
Все відчуваю! То чую — Федькович
Юрій за мною спинився нараз,
То Українка, а то Лесь Мартович,
То Котляревський, то Мирний Панас...
Все відчуваю тепер, як ніколи:
Руки кладуть на плече мені вслід
Федя Кандиба і Джеря Микола,
Тіль Уленшпінгель: Сасунський Давид...
Всіх не злічити, громада багата:
Всім я, як бачите, за панібрата,
Дружно поплескують всі по плечу!
Тут я не втримуюсь, всім їм кричу:
— Ой, не давайте ви волі рукам
І не стовбичіть позаду юрбою,
Запросто чергу займайте за мною,
Навіть без блату візьму вас на БАМ!

Валентин ЛАГОДА.

ЛЮБОВ НЕНАРОКОМ

Ти не вір у моє «Прощай» —
Ненароком мене стрічай.
Ненароком цілунку проси.
Ненароком — люби мене.

З вірша Любові ГОРБЕНКО.
В-во «Молодь». Антологія
«Дніпрові райдуги».

Ненароком почувш «Прощай!» —
То частіше до мене вчашай.
Ненароком на руки бери,
Ненароком в коханні гори.
Зацвітуть ненароком сади —
Ненароком до загсу веди.

Володимир СЕМЕНО.

м. Полтава.

ЗАСЛУГА

Живу, як ви: не для овацій,
Але пишаюсь: не секрет,
Що в джунглях ваших дисертацій
Я фігурую як об'єкт.

Володимир БАЗИЛЕВСЬКИЙ.
«Лікарям, няням, медсестрам». Із
збірки «Побачення з тобою». В-во
«Промінь», 1978 р.).

Живу я скромно, що й казати.
Не кінозірка. Так... Поет.
Чиїсь там відзначають дати...
Що не мої — це не секрет.
Свої можливості я знаю,
Отож у класики не рвусь.
Та медицині ще, гадаю,
Таки я добре прислужусь.

Які я тільки зносив муки!
Ангіна, свинка і бронхіт!
А унікальні для науки
Мої мігрень і гайморит!..

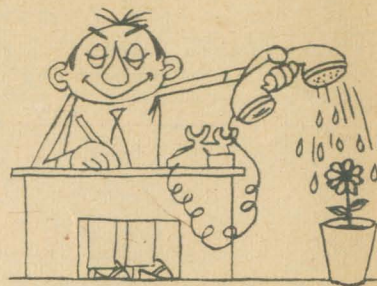
О, музо! Роздуми пробач ці:
Ну, що ж — у віршах я не метр.
Але... Як павлівський собачці,
Й мені належить монумент!

Павло СТОРОЖЕНКО.

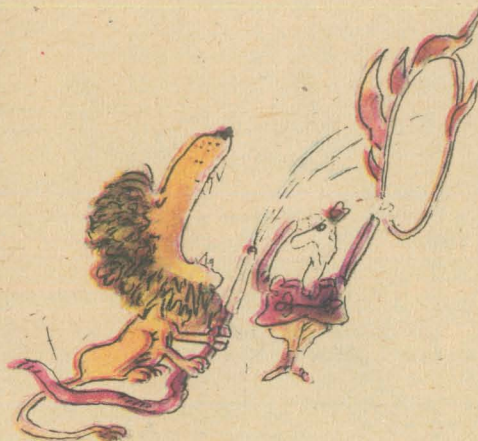
м. Полтава.

ІНОЗЕМНИЙ ГУМОР

Малюнки з журналів: «Рогач» — Братіслава, «Дикобраз» — Прага, «Ойленшпінгель» — Берлін, «Еж» — Белград, «Урзіка» — Бухарест.

Без слів.

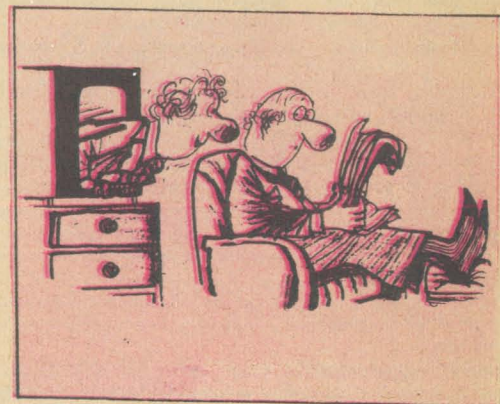
Без слів.

Без слів.

— Ти хіба не знаєш, що
я колекціоную етикетки?

Без слів.

Петер НЕЗНАКОМОВ

СІЗІФ І ГЛУЗД

ГУМОРЕСКА

Одного ранку біля підніжжя гори, стрімким схилом якої Сізіф уже не перший рік викочував свій камінь, зупинився чужинець. Він, як видно, був людиною допитливою і почав уважно стежити за тим, що робить Сізіф. А той робив таке.

Рівно о восьмій годині ранку підходив до каменя, викурював цигарку, потім заковчував рукава, плював на долоні і з великими зусиллями котив важкий камінь на вершину гори. На середині шляху він зупинявся, витирив піт з чола, робив декілька швидких рухів руками, щоб розім'яти м'язи, випивав чашечку кави, знову плював на долоні... До обіду камінь уже спочивав на вершині гори. Потім Сізіф швидко ковтав приготований напередодні сендвіч, підводився з землі, солодко позіхав і штовхав камінь униз. Камінь летів униз, зупинявся на тому місці, звідки уранці Сізіф починав свій шлях.

Сізіф не поспішаючи спускався з гори, робив гімнастику, викурював цигарку та знову заходжувався навколо каменя — поволі і зосереджено починав штовхати його на вершину.

До вечора він повторював це ще декілька разів. Увесь цей час допитливий чужинець стояв, неначе вкопаний, і спостерігав. Було видно, що він над чимось напружено розмірковує.

Коли Сізіф спустився за каменем униз, чужинець не втримався й запитав:

— Дорогий трудаго, зранку я спостерігаю за тобою. Ти з великою відповідальністю виконуєш безглузду роботу. Скажи мені, навіщо ти це робиш?

Сізіф швидко відповів:

— Тому, що мені платять, шановний чужинцю, — сказав він і запалив цигарку. — Хіба у цьому немає глузду?

З болгарської переклав
О. КРОТКОВ.

ПЕРЧАНСЬКИЙ ТЕЛЕВІЗОР

Добридень, шановні телеглядачі!

Те, що ви бачите на своїх голубих екранах, — місток. Зв'яже він шахтарське селище Верхній Нагольчик з містом Антрацит (Ворошиловградська область). Проте знаменитий він не тим, що служить своєрідним кордоном між двома сусідніми населеними пунктами, а тим, що це — постійне місце зустрічей керівників міста з керівниками селища. Під час безкінечних дипломатичних переговорів уповноважені особи вирішують одне і те ж питання: кому належить міст і хто повинен його ремонтувати.

На цьому, шановні телеглядачі, — до побачення. До наступного телебачення!

Страшне перо НЕ В ГУСАКА...

«В повісті «Тарас Бульба» розповідається не тільки про війну, але й про кохання до чужих дівчат і до людей». (З учнівського твору).

Надіслала Т. РИЖЕНКО.

«Упущення в роботі те, що комісія по боротьбі з п'янством при сільраді не сприяла самогосподарюванню і виявленню апаратів по виготовленню цього чортячого зілля, з чого треба зробити висновки».

(З протоколу зборів).

Надіслав М. СТЕПАНЧУК.

«Послати плотників, щоб збудували саж для нашого головного бухгалтера».

(З протоколу).

Надіслав Л. БЕМАР.

«Просимо розібратися в цьому делі, бо ми знаємо, що ви настоящий гражданин і самий розумний. Прийміть мери до цієї вихователки. Вона вже у візасті і не може ні бігати, ні стрибати з нашими дітьми. Вона і в молодості не користувалась авторитетом у дітей і мужчин».

(Із скарги).

Надіслав Л. ДЕНИСЕНКО.

«В день проходження естафети про-

їзд пішоходів по проїжджій частині дороги заборонений».

(З оголошення).

Надіслав В. ГАВРИЛЕЦЬ.

1. «Зменшити прогули, довести до мінімуму прогули із дозволу майстрів».

2. «Організувати третій конвеєр із працівників адміністрації та майстрів цехів, із членів відділів».

3. «...регулярно вести контроль за працею станків в перериви та їх виключення при роботі та уході на обідню перерву».

(З плану заходів).

Надіслав В. ГУЙВАН.

«У наших пташниць не тільки добре зберігається птиця, а набагато піднялась їх несучість, всі корма поїдають, люди вони добросовісні».

(Із виступу на зборах).

«Прошу розделить нас с жиной пополам так как я на больше не претендую».

(Із заяви).

Надіслав А. ТКАЧЕНКО.

«Повітря свіже, повіває воздухом».

(З учнівського твору).

Надіслала О. ОЛЬХОВИЧ.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ На вулиці Кравченка у селищі Україна (місто Жданов) прорвало водогін, і щоденно з нього виливалося багато води. Про це писалося у фейлетоні «На сухому мокро» (№ 18 журналу).

Виконуючий обов'язки начальника Донецького обласного управління комунального господарства І. Н. Осипенко повідомив редакції, що фейлетон обговорено в колективі Ждановського міськводоканалу. Нині водогін відремонтовано, і жителі вулиці Кравченка безперервно забезпечуються водою.

★ У тому ж номері журналу було вміщено фейлетон «До десятої зими — готові!», в якому розповідалося про незадовільний стан підготовки до зими житлового фонду у селищах Новотроїцькому та Чкаловому.

Заступник голови виконкому Херсонської облради М. А. Поліщук повідомив редакції, що наведені у фейлетоні факти підтвердились. Начальнику управління «Укрводбуд» Боні Н. М. вказано на незадовільну роботу житлово-комунальної служби. Звернено увагу голови об'єднаного будком Козлова Н. І. на незадовільну роботу із заявами трудящих. Начальника житлово-комунальної контори Дубового Ж. Г. за недоліки в роботі з посади звільнено.

★ За вказівкою керівників будівельно-монтажного управління № 71 тресту «Прикарпаттяводбуд» ще кілька місяців

тому було розібрано міст на дорозі між селами Білківці та Богданівка (Зборівський район). Час минав, а відновлювати міст ніхто не збирався. Про це йшлося у замітці «Крила — кожному» (№ 19 журналу).

Після виступу Перця заступник голови виконкому Тернопільської облради тов. Маланчук повідомив, що будівництво мосту завершено і рух автотранспорту відновлено.

★ Через несправність трансформаторної підстанції у селі Кошляках (Житомирщина) електрика подавалася з перебоями, низької напруги. Про це мешканці села написали Перцеві.

Як повідомив голова Попільнянського райвиконкому А. І. Бердичевський, трансформаторну підстанцію нині відремонтовано й електрострум подається регулярно.

★ Про те, що у селі Воля (Миколаївщина) клуб потребує ремонту, ніякої роботи в ньому не проводиться, навіть кінофільми не демонструються, повідомлялося в одному з листів до редакції.

Після втручання в цю справу Перця секретар Доманівського райкому Компартії України В. А. Дудник повідомив, що в клубі вже проведено необхідний ремонт, встановлено стаціонарну кіноапаратуру, поживавлено культмасову роботу.

КОРОТКО КАЖУЧИ

● Повертаючись до людей спиною, показав себе з найкращого боку.

● Якщо на роботі всі читають художню літературу, чи можна вважати такий колектив товариством книголюбів?

● Кричав на підлеглих не своїм голосом — доручав заступникам.

● На щастя, суд совісті виявився товаришеским.

Олег СЕІН.

● Земля роботящим рукам мати, а красивим словам — мачуха.

● Той, хто виходить із себе, показує себе не з кращого боку.

О. ЧЕРНЕЦЬКИЙ.

● Товариші письменники, поважайте труд читача!

● Він висловлювався мовчки.

Л. ТЕЛЯТНИКОВ.

Отсканировал reduktor
для rutracker.org

Мал. А. ШЕРБАКА

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА
(заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-15, 41-89-17.

Для телеграм: Київ Перець.

Адрес редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4.

Журнал «Перець» № 3 (1117)
(на українському мові).
Издательство «Радянська Україна»

Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 30.12.81. Підписано до друку 18.01.82. БФ 10538. Формат видання 70 × 108/8.
Офсетний друк. Умовн.-друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,1. Тираж 2.515.000. Зам. 05890.

© Журнал «Перець», 1982 р.

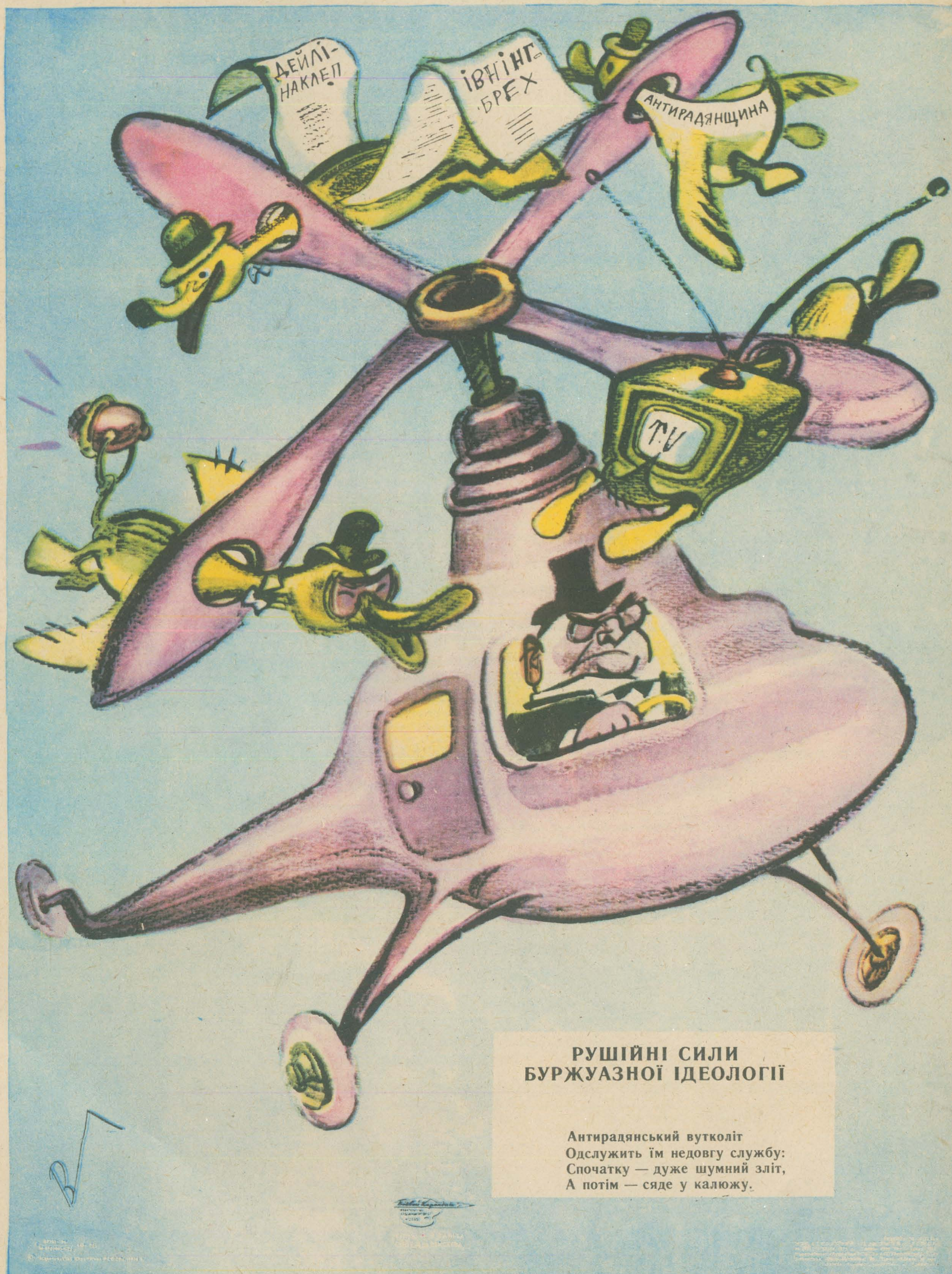
Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Ордена Леніна комбінат печаті видавництва «Радянська Україна», 252047, Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

РУШІЙНІ СИЛИ БУРЖУАЗНОЇ ІДЕОЛОГІЇ

Антирадянський вутколіт
Одслужить їм недовгу службу:
Спочатку — дуже шумний зліт,
А потім — сяде у калюжу.